ÁRA: 25 Ft

LUDAS MATYI

A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

1993. OKTÓBER 9. FŐSZERKESZTŐ: SZUHAY BALÁZS 49. ÉVFOLYAM, 41. SZÁM

– Gratulálok, az új paragrafusokhoz, felmentik önt a szolgálat alól!

Mai számunk írói:

Alföldi Imre
Angyal János
Becsei Miklós
Bodnár Gyula
Dalmáth Ferenc
Kaposy Miklós
Mátyás István
Örkény István
Walter Béla
Wéber Tamás

és rajzolói:

Antal József
Balogh Lajos
Barát József
Dluhopolszky László
Dunai Imre
Gyöngy Kálmán
Hegedűs István
Jelenszky László
Lakatos Ferenc
Lehoczki Károly
Nemes Zoltán
Rau Tibor
Szabó László Róbert
Szegő Gizi
Dr. Tarnóczy Zoltán

BODNÁR GYULA:

WELCOME MR. X

– Hello, hello, everybody, fütyülős barackpálinkás szép jó napot, akarom mondani: „happy day!” mindenkinek! Itt állunk jelenleg betegágyában fekvő riportertársam nélkül a Ferihegy–5-nek álcázott pusztafartői metró alagútban és minden percben izgalommal várjuk azt a szűkinget… – pillanat, pillanat, csak egy gyors információ kérés a forródrótos szennycsatornán a szerkesztőmhöz: – Gézám! Ki volt az az ökör, aki szűkinget gépelt nekem bőing helyett? …A te Jucusod? Az más, az egészen más! Add át, édes öregem, fáradhatatlan kézcsókom a drágának! Ugyan, kérlek, leéghetek én is kicsinyég, nem csak a Jucus flekkenje, hehehe…

Szóval, kedves mindannyiunk, várjuk azt a magaslégköri tengeralattjárónak álcázott négyökrös szekeret, melyen megérkezik Mr. X, az önmaga előtt is teljesen titokban tartott FBI titkosügynök. …De hiszen, már itt is van! Ez aztán a tökéletes álcázás, ez a valódi profi munka, az utolérhetetlen nyugati stílus! Ahogy hőlégballonja előbukkant a csarnok elomló oszlopai közt megnyíló vakondtúrásból, az a hanyag elegancia, az túltett mindenen!

– Welcome, Mr. X, szegény hazánk nyugati hitelek áztatta földjén, és ha szabadna kérnem: ősi magyar szokás szerint először is tapsoljuk meg Dórát! Nagyon köszönöm, vagy ahogy azt mifelénk Sártekeresen mondják: „thank you, very – very much!” Óh, de még mennyire, hogy veri! Ám engedjem szóhoz jutni kedves vendégünket, és hadd kérdezzem rögtön: Először jár-e Magyarországon?

– Oh, én már nem lenni pionír, önök szép hazájában, én már mint egészen little son, izé… na, akarni mondani aprócska gyerekkorban már járni itt.

– Remélem, azóta is kedves emlékeket őriz kicsinyke hazánkról?

– Óh, nekem nincs souvenir, enyim mother akkor lenni velem itten terhelt; izé, terhes – mint U.S. secret agent és én itt szívhatni magamba anyai tejjel hírszerzés.

– Nagyszerű, kedves Mr. X, nagyszerű! Legyen nyugodt, mi majd időközben felkutatunk magának valami jól hangzó hungarian eredetet. Ükapa, szépapa, egészen vissza az Árpád-houseig!

– Ha nem tartanám fel, mister reporter, nem kérdezni meg tőlem, mi fészkes fenét akar csinálni itt, Mr. X?!

– Óh, sorry, majdnem elfelejtettem! Tényleg, mit keres ön nálunk?

– Köszönni kérdés, én jönni átadni tapasztalatok hungarian Scotland Yardnak FBI-tól. Tudom, ők vannak kiképezve KGB system, de nincsenek hangolva „white-collar systemre”.

– Ha jól érteném, ön, valami fehérgalléros bűnözőkre céloz?

– Yes, de hol látja nálam browning? Én most csak gondolni és nem célozni fehér gavalléros gangsterekre.

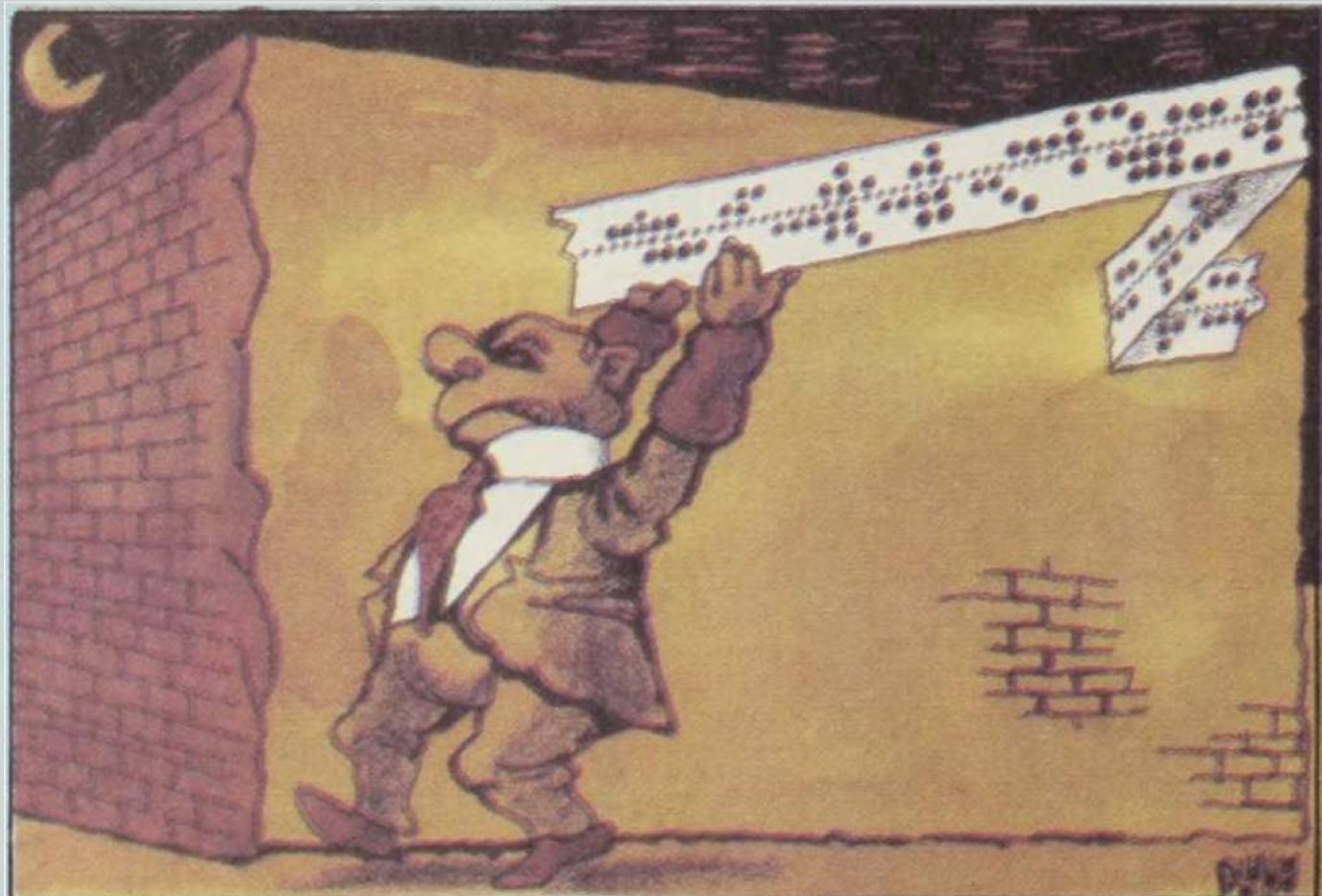
– Miért kell ehhez nálunk FBI tanácsadás? A mi rendőreink ön nélkül is felismerik a fehér gallért!

– Yes, de gangsterek nem lenni annyira hülyék! Fogják alkalmazni vilaghírű hungarian rafinéria! Rettenetesen fogják magukat álcázni!

– Akkor hát kiket kell keresniük? Nem a Hófehérkét és a hét OMO-törpét?

– No, mister! Magának elárulom. …A „piszkos tizenkettőt”!

FEHÉRGALLÉROS BŰNÖZŐ

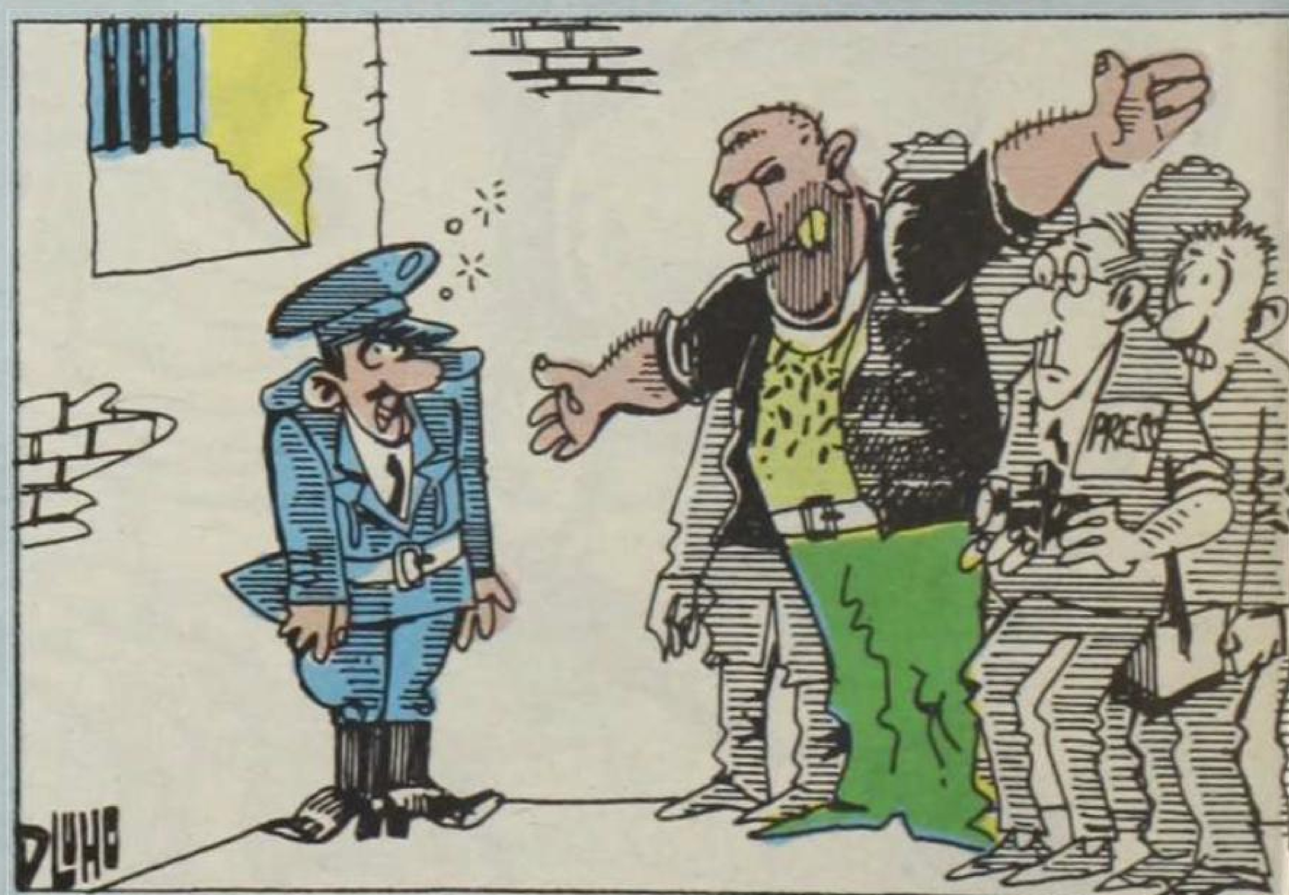

FÉLREÉRTÉS

– Most megvagy, fehérgalléros csibész, azonnal kirakni a húszmilliót…

NYITOTT NAP A KAPITÁNYSÁGON

– Emlékszik, főtörzském? Ekkora pofont kaptam ebben a szobában!

RÉGI VÁGÁSÚ RENDŐR

– Már be is vallotta, hogy az FBI-tól jött át…

AZ AMERIKAI FBI ÁTADJA TAPASZTALATAIT A MAGYAR RENDŐRSÉGNEK

– Ez a fegyver Dilingeré volt, még hasznát vehetik!

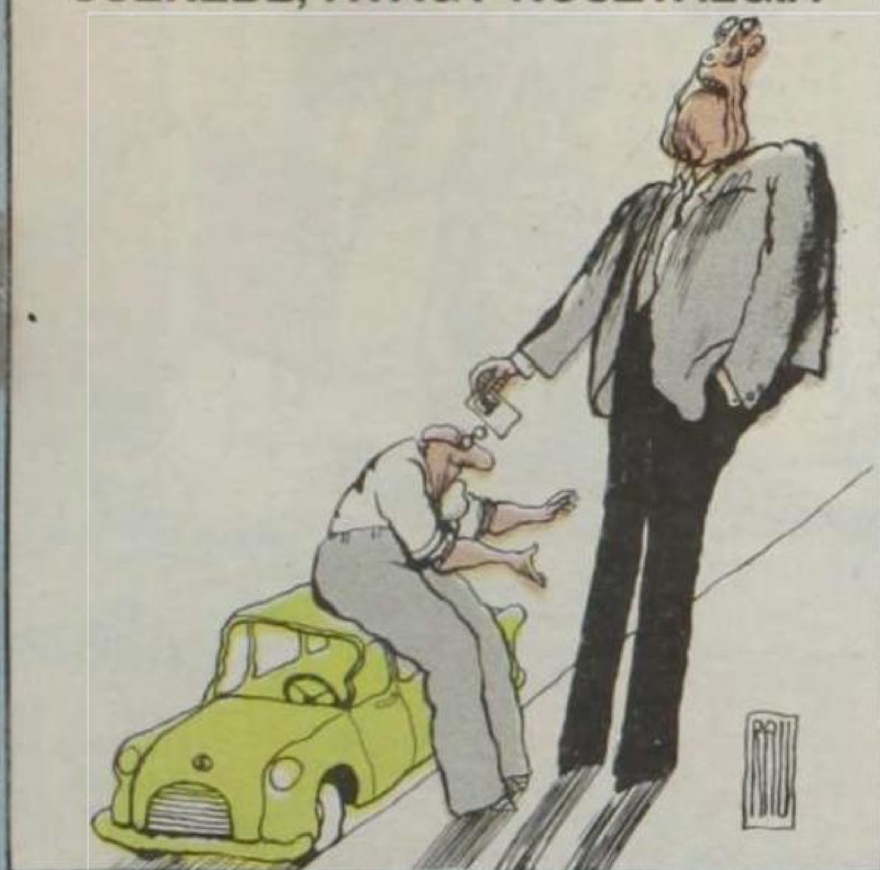
– Ha sikerül összeszednem egy kis zsozsót, beiratkozom egy számítógépes tanfolyamra. A jövő a gazdasági bűnözésé…

ERŐSZAKOS REKLÁMCÉDULA-OSZTOGATÓ

– Hohó, nem szökünk csak úgy meg, cédula nélkül!

TRABANTÉRT VILLAMOSBÉRLETET ADNAK CSERÉBE, AVAGY NOSZTALGIA

– Nem kaphatnék még egy bérletet a feleségem részére is?
– Nem, mert akkor már három Trabantot kellene adnia!

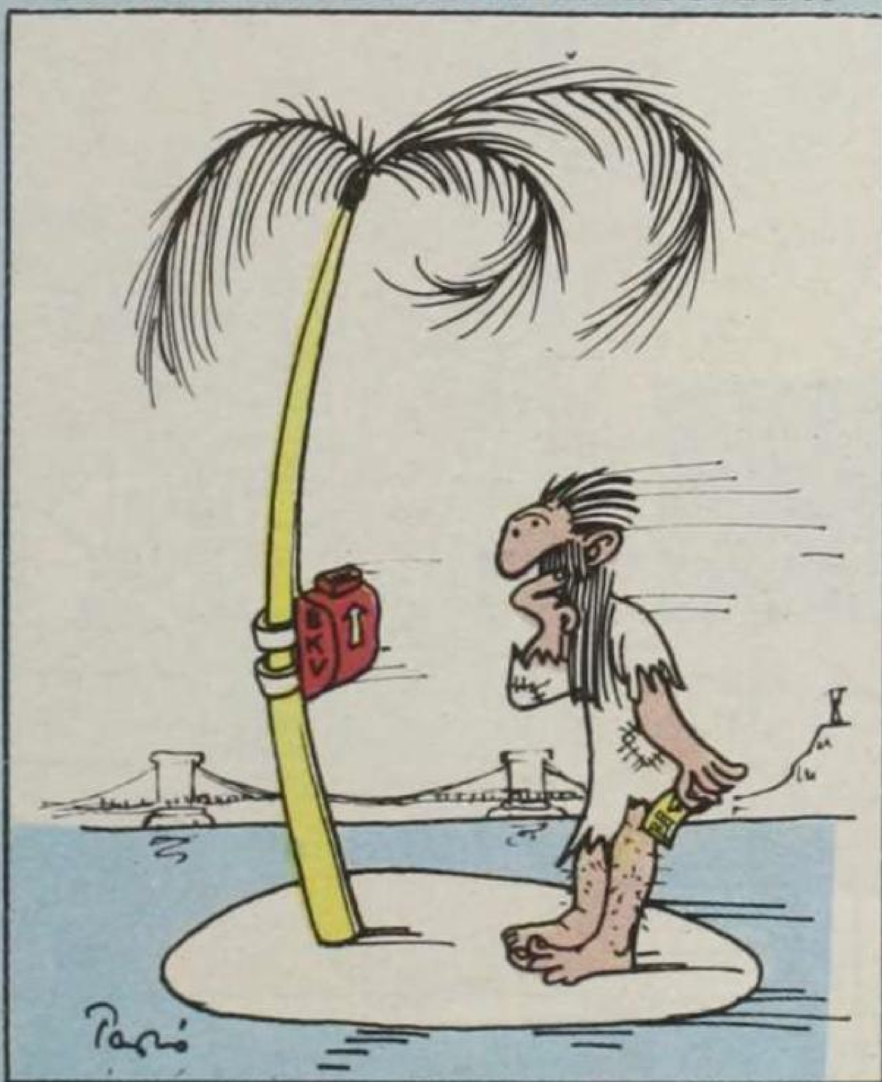

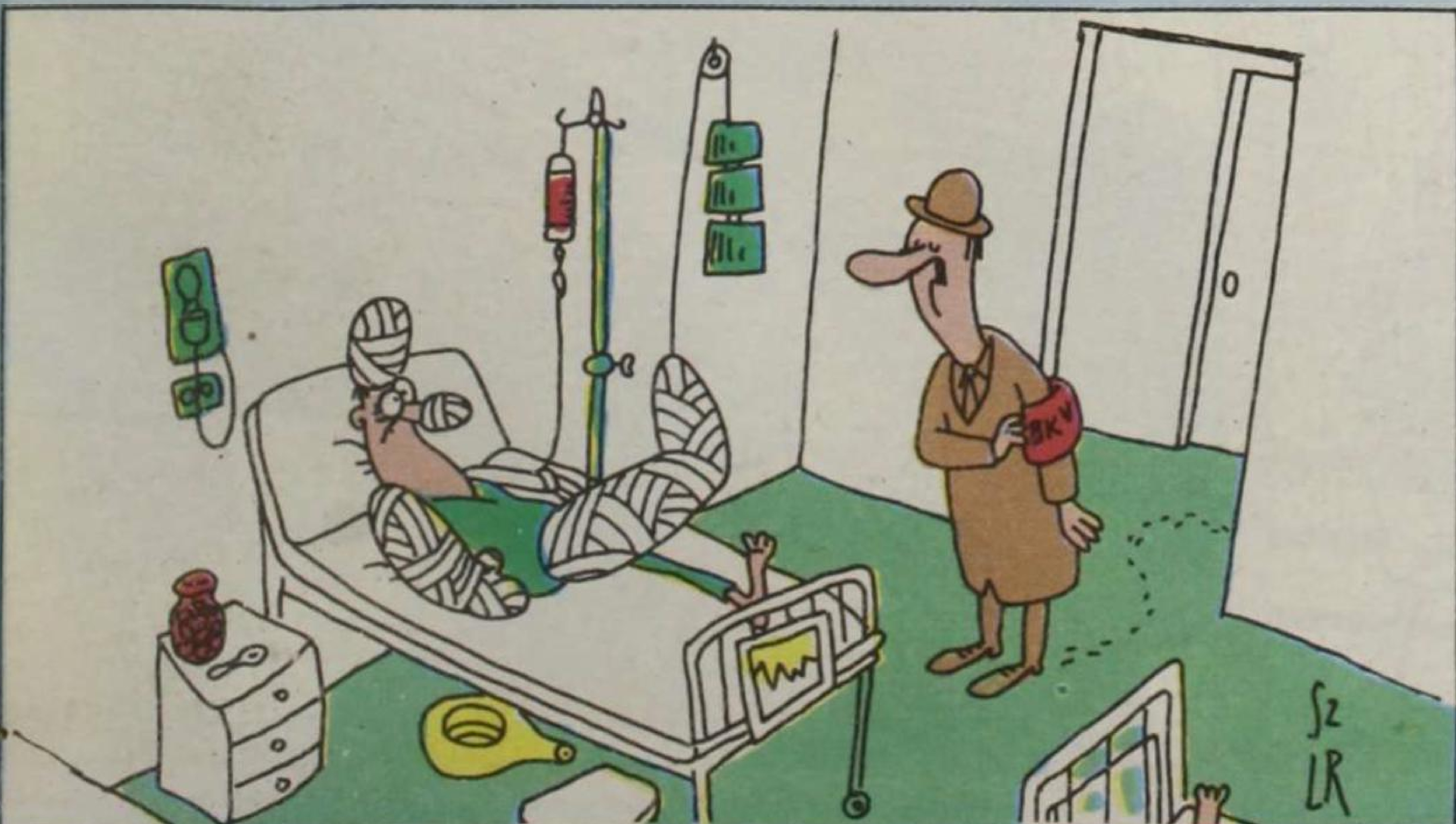
– Hiába, no, anyukám, ezért ennek a bérletnek nincs az a jó kipufogó szaga!

– Én változatlanul a radikális megoldás híve vagyok. Az utasokat kellene ritkítani!

ÚJ TÍPUSÚ DUNAI ÁTKELŐJÁRAT

– Elnézést, úgy tudom, ön is a kisiklott villamos utasai között volt. Jegyeket, bérleteket kérem ellenőrzésre előkészíteni!...

SZUHAY BALÁZS:

VEZÉRCIKI

Van egy remek hírünk: nem történt semmi.

Mostanában ennek hírértéke van. Nem mi találtuk ki: az utóbbi időben a *semmi* fontos szerepet tölt be a híradásokban.

A MOL Rt. bejelentette: nem változik a benzin ára, fontos közlemény tudatta, hogy a kormányülésen szóba sem került a forint leértékelése. E két hír értékét némileg lerontotta, hogy néhány nap múlva épp az ellenkezőjét tudatták velünk, bizonyítván, hogy a semmi is csak akkor jó hír, ha igaz. Például a csepeliek örülhetnek, hogy továbbra is budapestiek maradnak, vagyis náluk nem történik semmi...

A legnagyobb port azonban az verte fel, hogy a fővárosban nem változik a tömegközlekedés menetrendje.

A menetrend évek, talán évtizedek óta változatlan. Csakhogy ezt idáig észre se vettük. Nemhogy a sajtó, de még a kabaré se foglalkozott vele. Még magánbeszélgetéseken sem került szóba. Szinte észrevétlenül ment minden a maga útján. A busz is, a villamos is, a HÉV is.

Hát ennek most már vége.

Itt az ideje annak, hogy ország-világ ujjongva vegye tudomásul: nem rövidítenek meg senkit és semmit. A járatok menetidejét sem.

Forradalmi újítás ez. A továbbiakban nem azok lesznek a hősök, akik tettek valamit, hanem azok, akik nem csináltak semmit.

Emlékezzünk csak Botondra. Nem Aba Botondra, hanem arra a régen volt Botondra, aki buzogányával bezúzta Bizánc kapuját. Tettét évszázadok óta büszkén emlegetjük. Itt az ideje, hogy elfelejtsük őt, és megtanuljuk azok nevét, akik a történelem folyamán *nem* zúzták be a bizánci kaput. Igaz, kicsit hosszú lesz a névsor, de végre helyre billen az egyensúly.

Vajon hogyan zajlott le a világrengető hőstett? A részleteket nem hozták nyilvánosságra, így feltételezésekre vagyunk utalva. Minden bizonnyal így kezdődött:

„– Ide figyelj, Botond, itt az ideje, hogy bekerüljünk a történelembe!

– Jó, de hogyan? Az ilyesmihez ötlet kell, de főként pénz.

– Pénzem nincs, de ötletem van.

– Mit csináljunk?

– Semmit. De azt ügyesen."

Körülbelül ez a beszélgetés hangozhatott el Budapest első embere és hajdanvolt első embere, vagyis Demszky Gábor és Aba Botond között. (Utóbbi ugyanis hosszú évekig volt Budapest első embere a telefonkönyvben.)

A többi már ment, mint a karikacsapás. Botond buzogányként megmarkolta a menetrendet, és betört vele Gábor ajtaján. Az eseményen jelen volt a sajtó, a rádió és a tévé is. Sercegtek a tollak, surrogtak a kamerák. Imigyen szólt Botond: Kurtítsuk meg a menetrendet! Mire Gábor: Ne!

„Lássa, ez szimplán hangzik, így nincsen hatása, mondhatta volna szebben, kis lovag" – szólott az egyik nagy orrú újságíró, bizonyos Cyrano de Beregiac (azelőtt Bergerac). „Bővítsük ezt a párbeszédet tévésorozattá!"

És lőn. A tévénézők napokig mást sem láthattak, hallhattak a képernyőről, mint e dialógbolha elefánttá duzzasztott változatát. És levonták a tanulságot: rendes gyerek ez a Botond, hogy hajlott az okos szóra, de még rendesebb a Gábor, mert kiharcolta, hogy ne történjen semmi. Választások előtt jól jön egy ilyen nagy eredmény...

Budapestnek már volt jó néhány fő-, al- és sima polgármestere. Sokan írták be nevüket arany betűkkel a főváros történetébe. De, hogy valaki azáltal válik történelmi személyiséggé, hogy nem csinál semmit, először fordul elő.

És ez nem semmi!

MAGYAR MURPHYK

MEYER AZ UTOLSÓ LEHETŐSÉGRŐL

Amikor a csoda sem segít, a jól végzett munka még megoldás lehet.

LORD WALKER AXIÓMÁJA

Az esélyegyenlőség mindig az erősebbet segíti.

JOHNSON-FÉLE ALFA TÖRVÉNY

A bajok általában akkor kezdődnek, amikor kompenzálni kell valamit.

EMERSON MODERNIZÁCIÓS SZAKÉRTŐ TÉTELE

Aki állandóan visszanéz, az úgy jön mintha menne…

DEAL KÖLCSÖNÖSSÉGI TÖRVÉNYE

A tények nem igénylik a magyarázkodást, a magyarázkodás nem igényli a tényeket.

GUMICSONT-SZABÁLY

Dobj fel egy szamárságot, és tapasztalni fogod, hogy hamarosan mennyi okos érv születik mellette.

McDONALD REGIONÁLIS FIGYELMEZTETÉSE

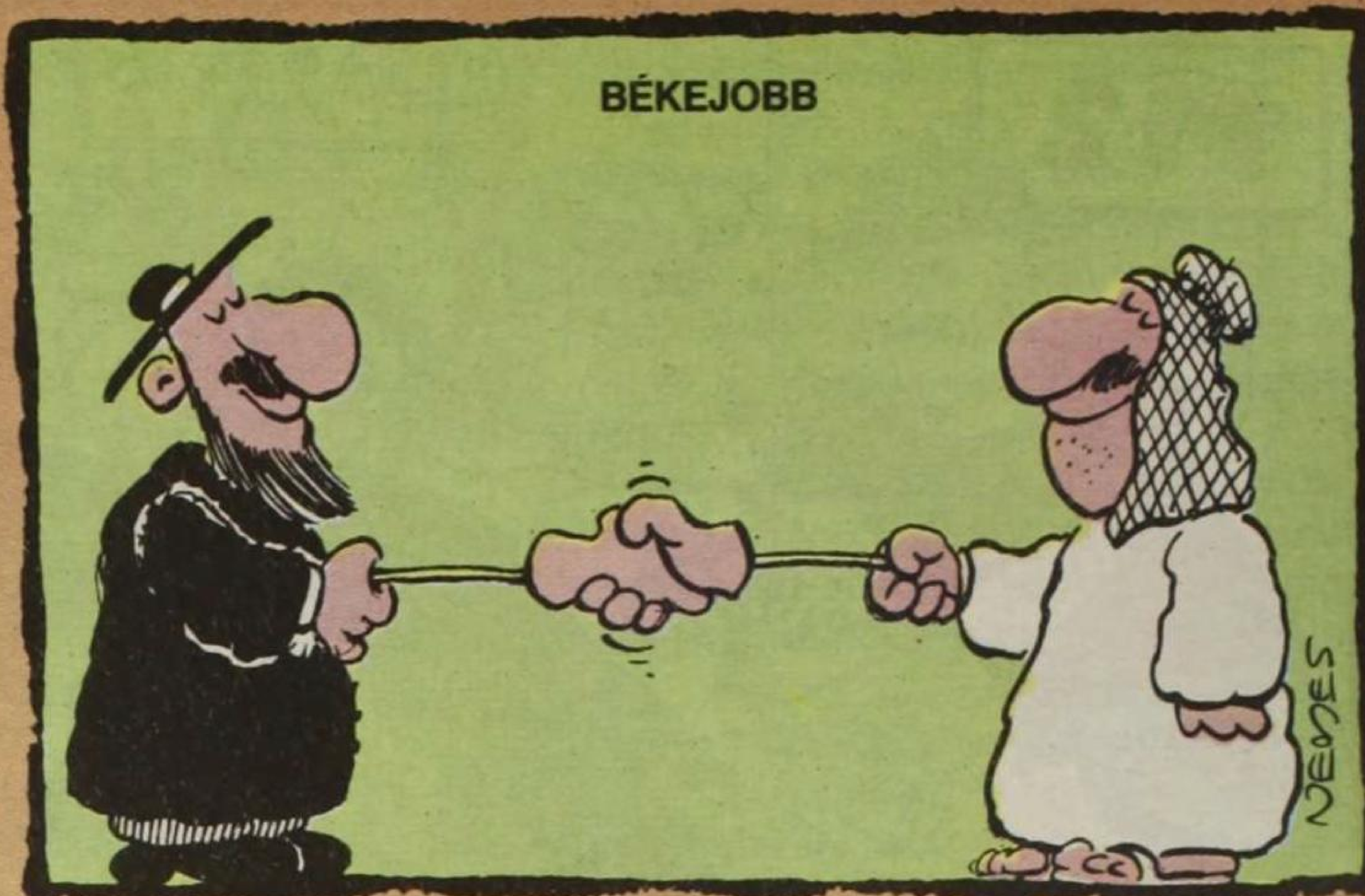
Ha nem voltál túl legalább egyszer a tűréshatáron, nem is vagy igazi közép-kelet-európai.

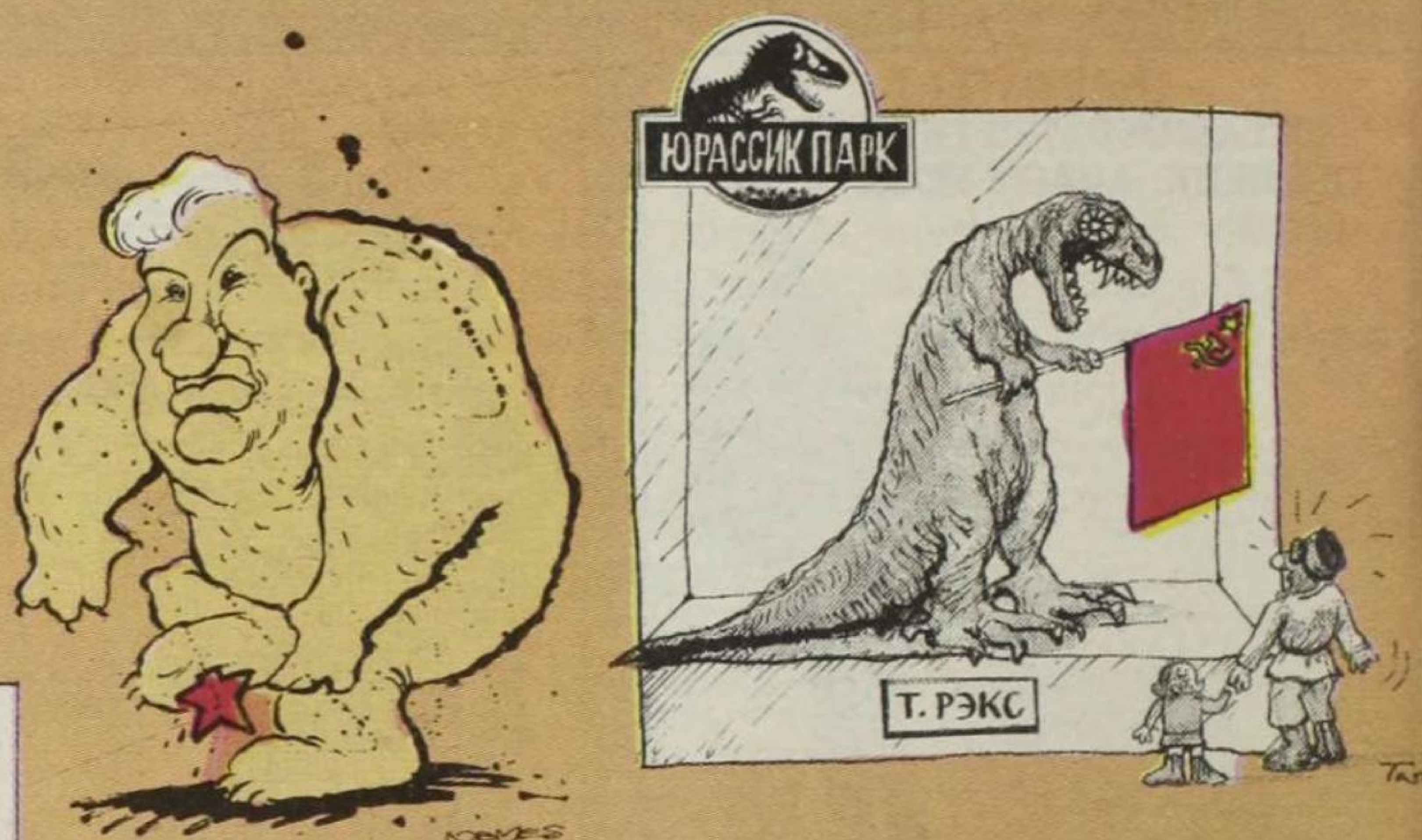
BECSEI MIKLÓS

– A békekötés emlékére ezt a fejkendőt kaptam palesztin testvéreimtől…

BÉKEJOBB

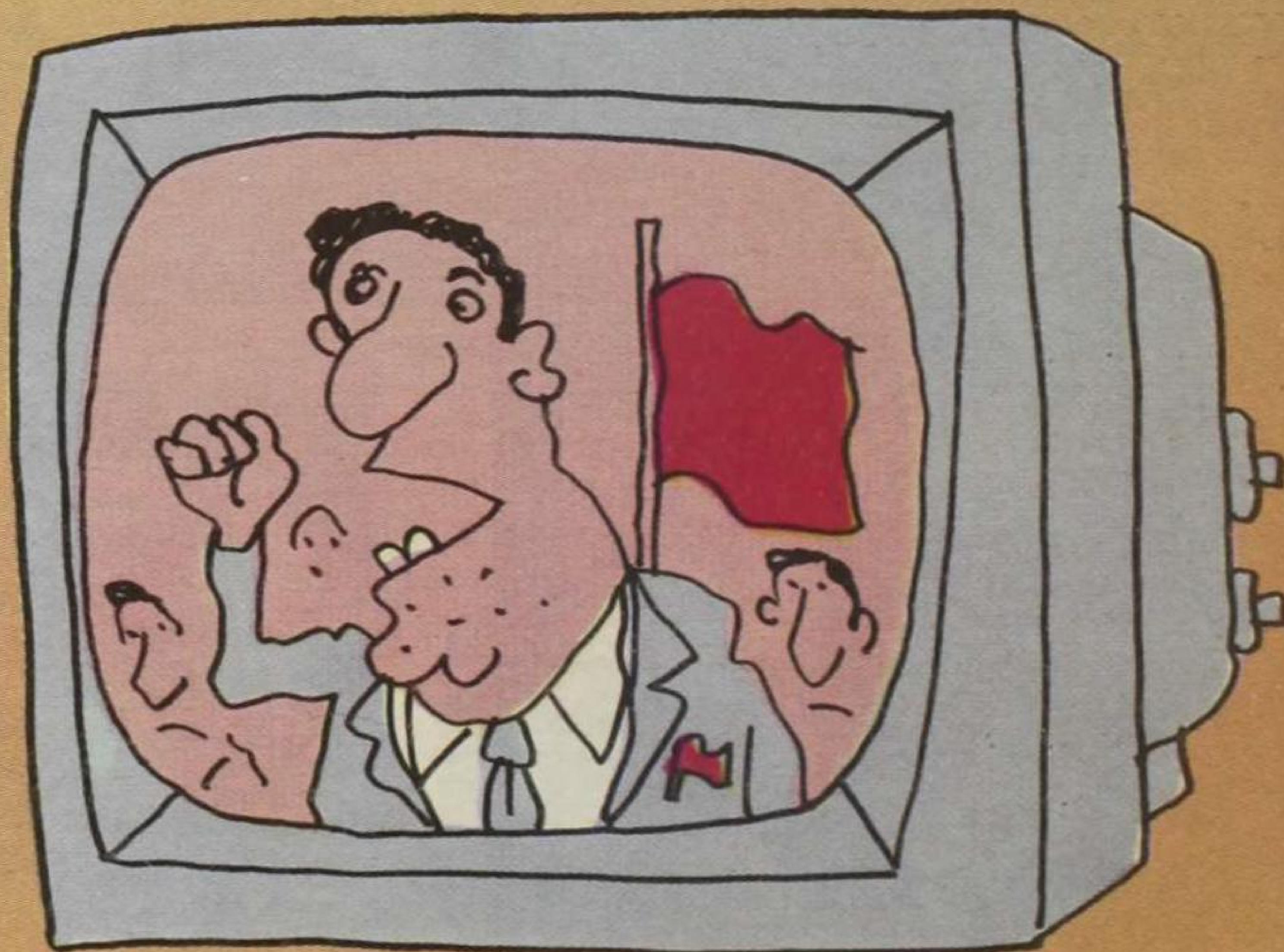

KÍSÉRLETEZŐ BALOLDAL

– A kommunizmus nem jött be, most megpróbáljuk a piacgazdaságot…

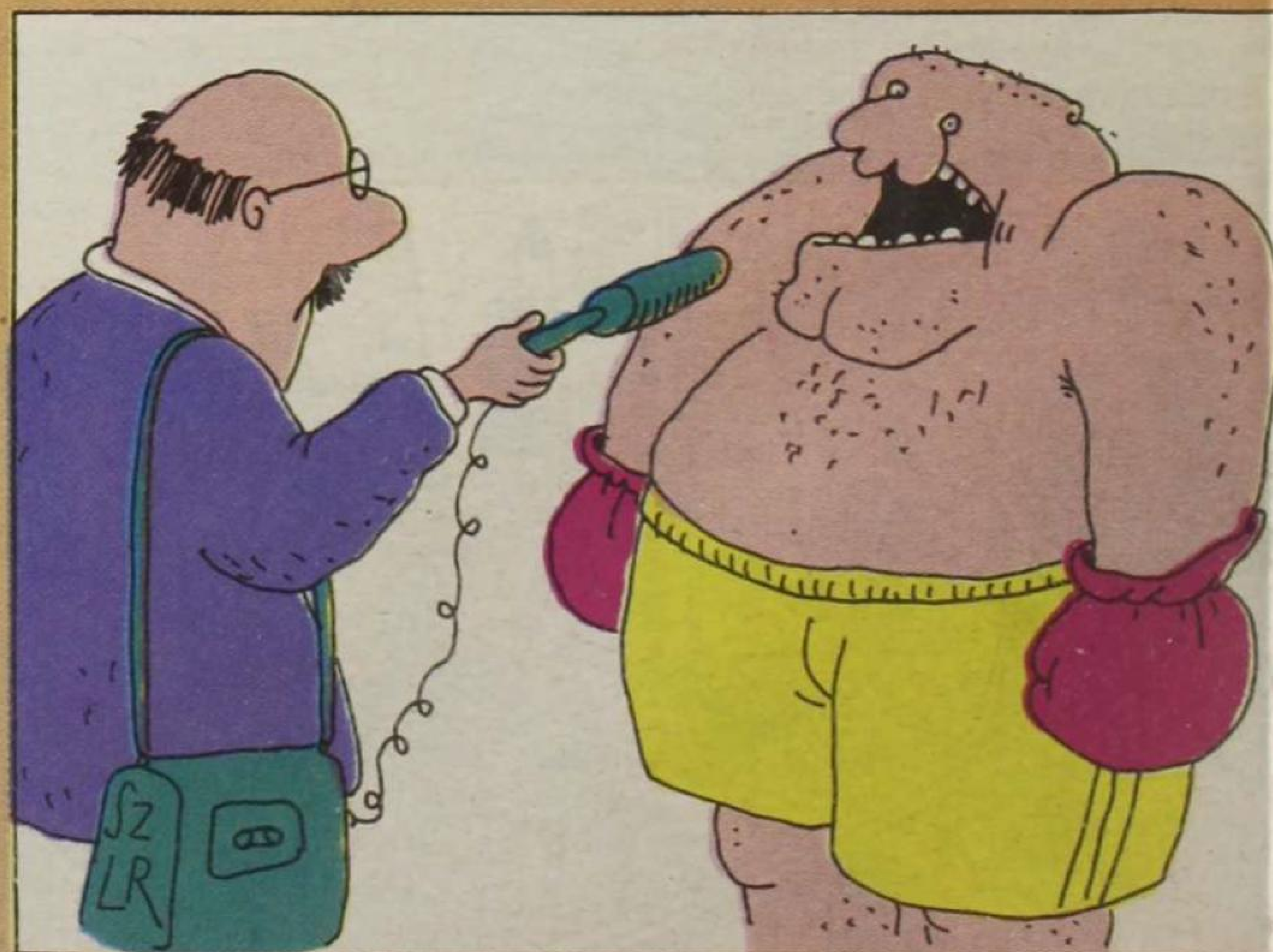
KEMÉNYVONALASOK

– Tiltakozunk! Ez jelcsíny!

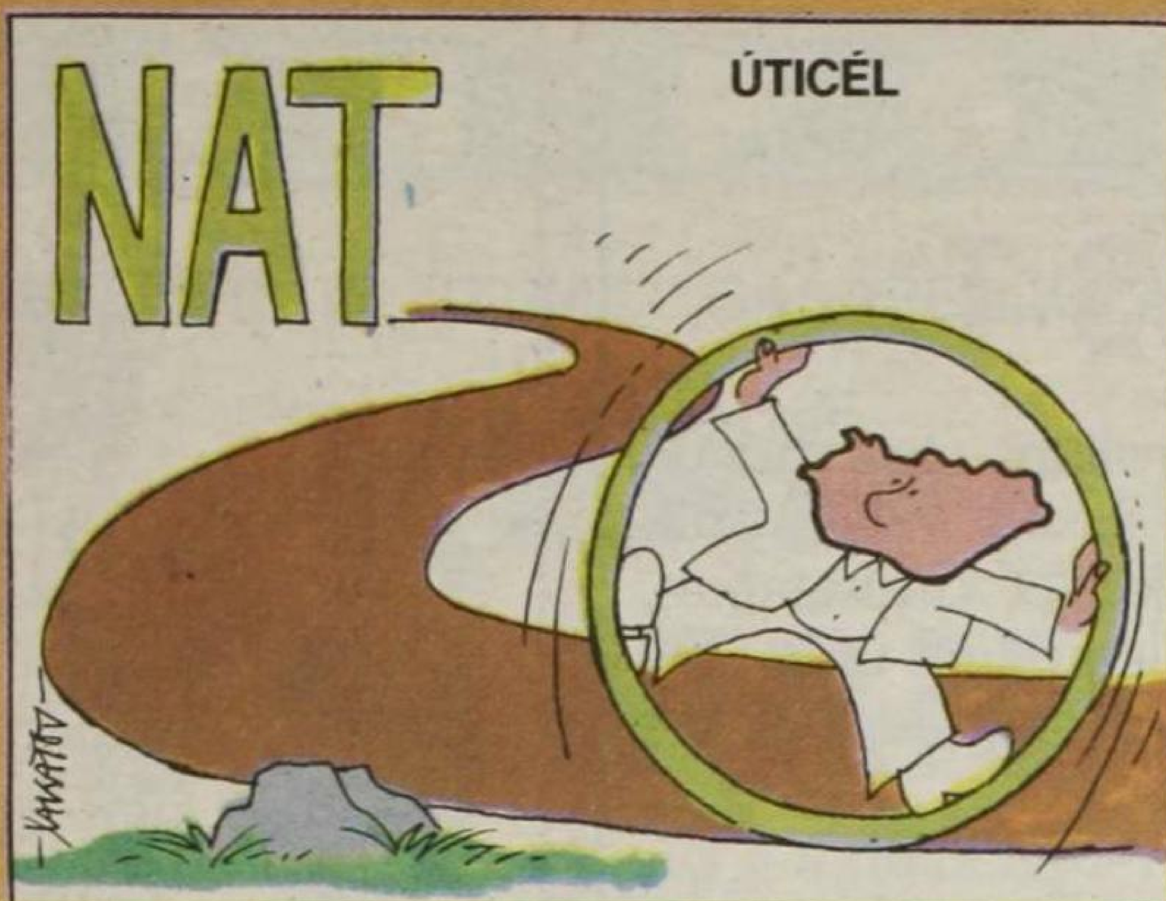

– Vigyázz! Támadás balról!

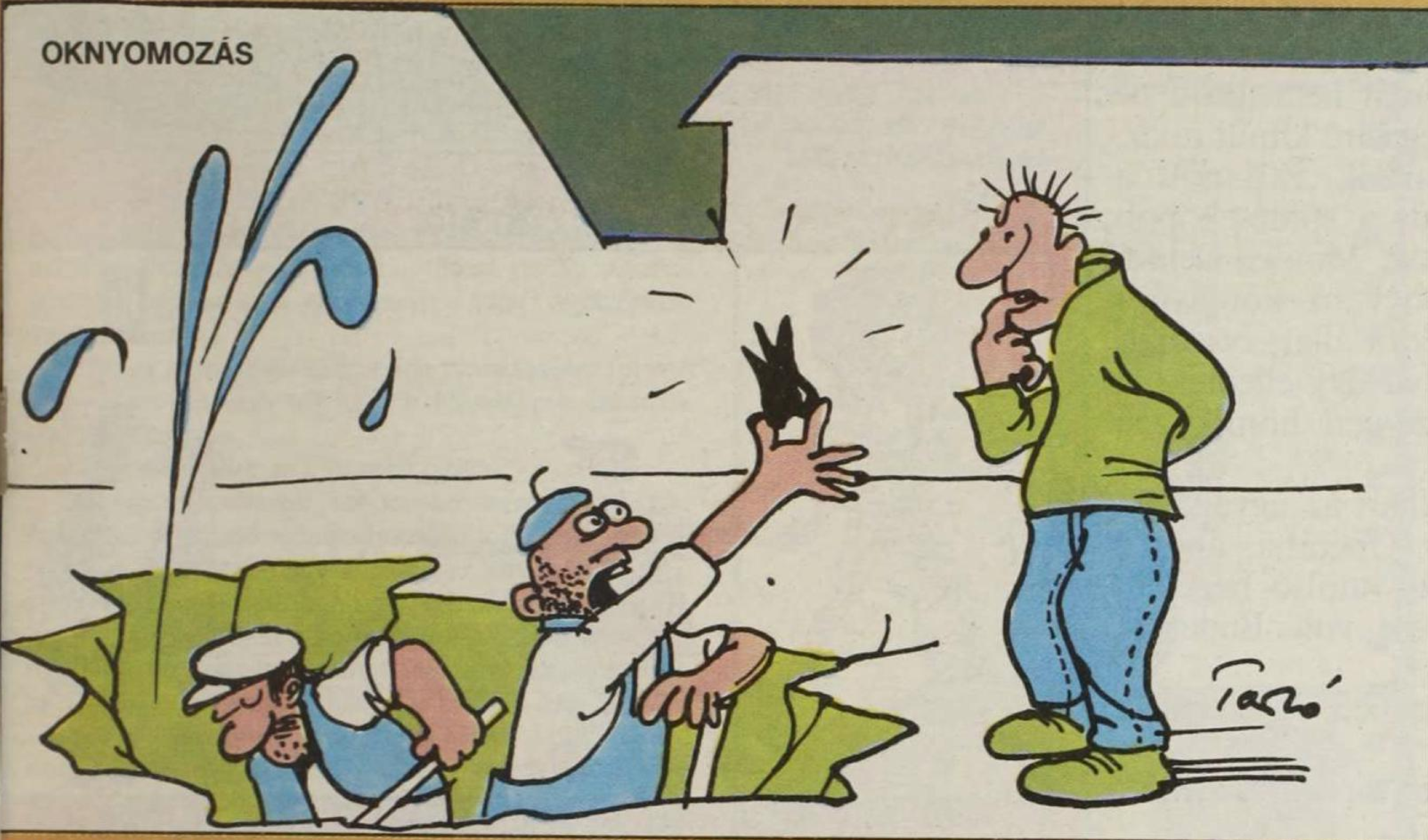
– Könnyű győzelem volt a lengyel versenyző ellen: az utolsó pillanatig nem vette komolyan, hogy jön a bal…

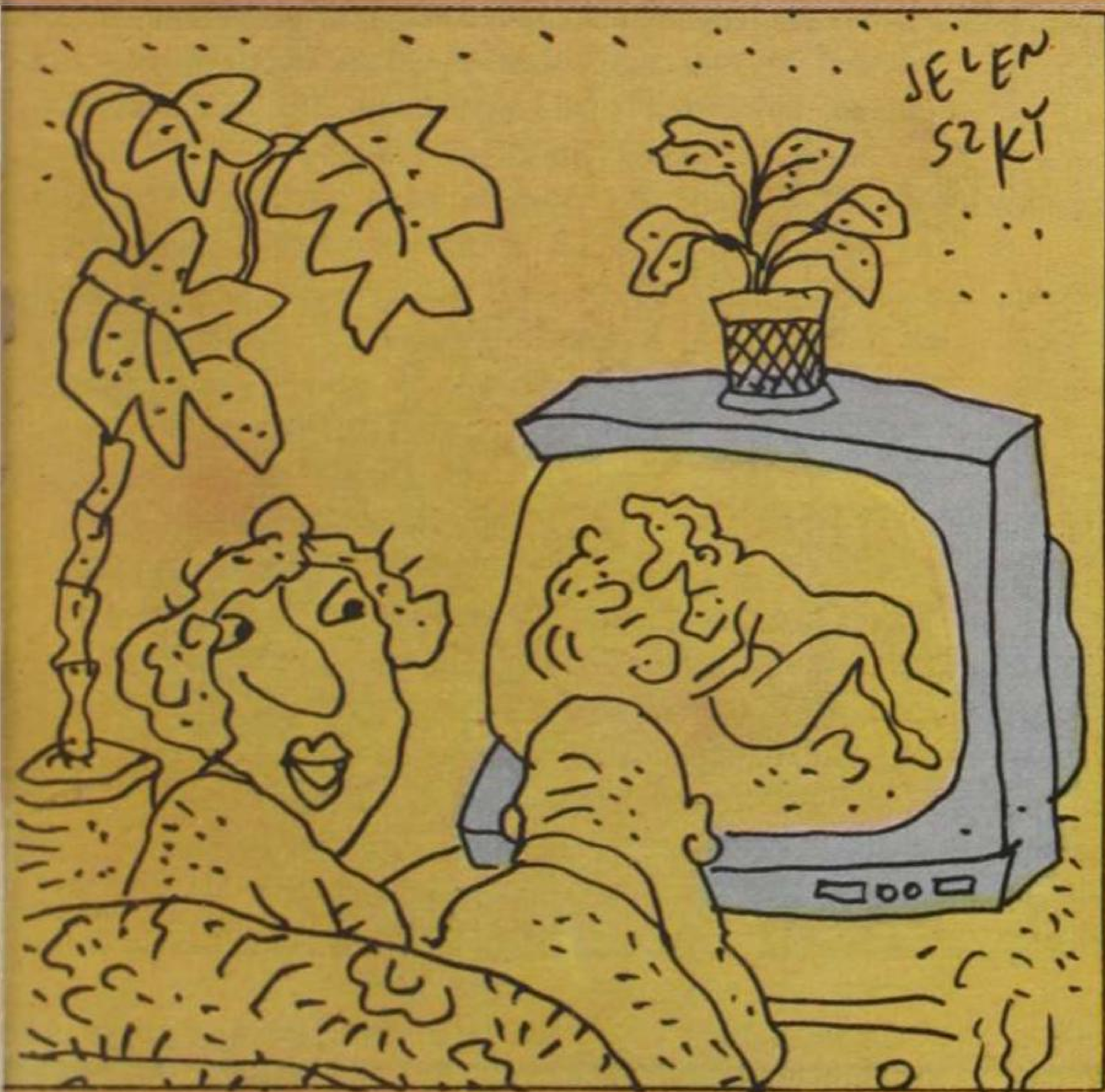

ANGYAL JÁNOS:

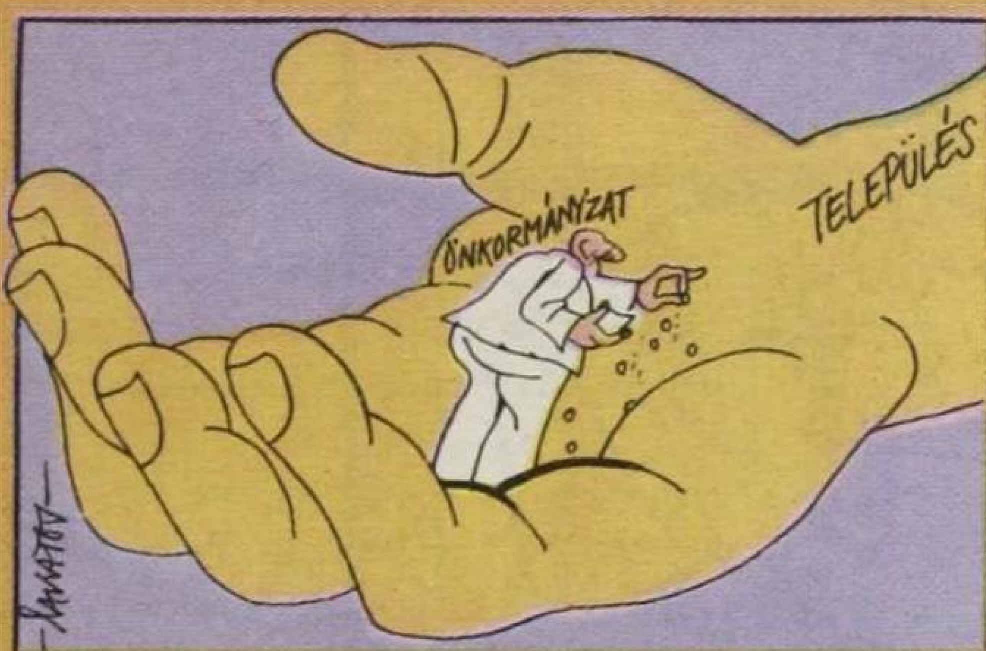

– Megvan! Az idő vasfoga!

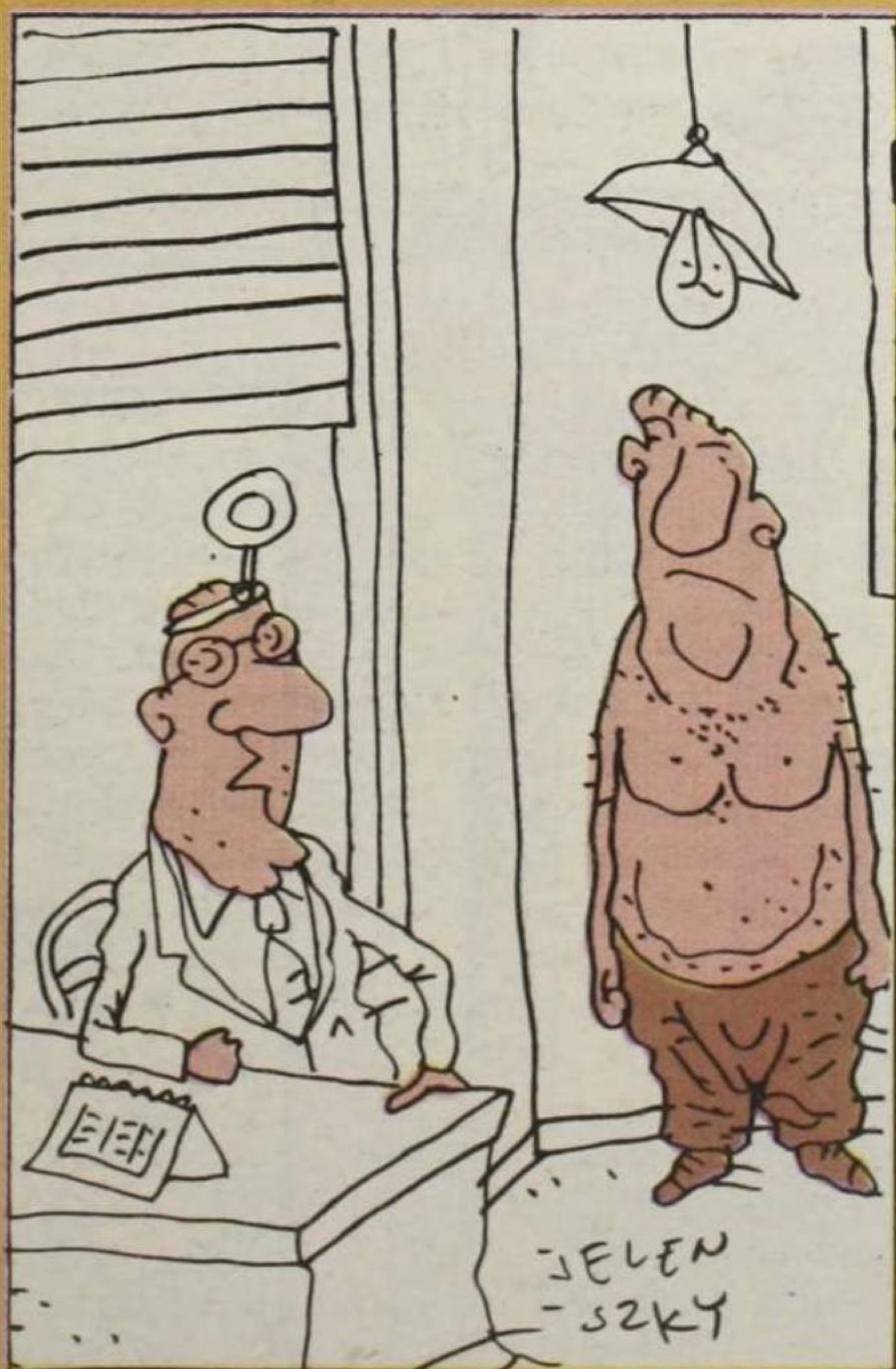
– Emlékszel azokra a régi szép filmekre, mikor a szerelmesek nem lehettek egymáséi?

– Lehetőség szerint...

– Baromi ronda, de legalább kiszagolja, melyik párthoz gazodjunk!

– Szóval az a helyzet, hogy le kéne mondania a zsíros ételekről és a pártelnöki tisztségéről!

Minden órám. Ez a címe Kölcsey Ferenc válogatott műveinek. A kötet fedőlapján a Himnusz költője márványba faragva ül karosszékében. Hirtelen megmozdult, s magához intett. Megragadta karomat, én pedig a kínálkozó alkalmat. Kit kérdezzek, a poétát, avagy a képviselőt? Az utóbbit választottam...

– Képviselő úr! Az elmúlt rendszerben többnyire helyettünk gondolkodtak. Vajon nem felejtettük el eközben a saját eszünket használni?

– *Jegyezd meg: azt, ami legegyszerűbben, s legtermészetesebben vezet célra, kitalálni kevés ember dolga. Az emberek legnagyobb része saját fejével nem gondolkodik; s régi állásából annál kevésbé mozdul ki saját akaratánál fogva. A sokaságot szokások és előítéletek tartják fogva; s azoktól megszabadulni a lélek restsége nehezen engedi.*

– Türelmetlenek vagyunk, rövid idő alatt akarjuk elérni a gazdagságot, a jólétet...

– *A bölcs késő öregségében is elülteti a fát, noha hasznával maga nem élhet; de érti, miképpen az rendes időre megnő s unokáját gyümölccsel enyhíti. Ő tudja, miért kell várni; s ki várás után sok jót nyert, az munkálni a jövő korért sem rest.*

– A parlamenti beszédek, politikusi szónoklatok magyartalansága olykor bántó a fülnek.

– *Meleg szeretettel függj a hon nyelvén! Mert haza, nemzet és nyelv három egymástól válhatatlan dolog; s ki ez utolsóért nem buzog, a két elsőért áldozatokra kész lenni nehezen fog.*

– Mit mond azoknak, akik a közéletben öncélúan törekednek a dicsőségre, a népszerűségre?

– *Hírt és dicsőséget vadászni hiúság. A való nagyságnak éppen úgy következése a dicsőség, mint a jámbor életnek a becsület; kereset nélkül jön mindegyik.*

– Mi a véleménye a parlamenti ellenzékről?

– *Ellenkezés nélkül az egész természetben semmi nincs. Elveted a gabonát, s mennyi veszély nem vár arra a kikelés pillanatától fogva aratás idejéig; s fognád-e azért az évenkénti vetést elmellőzni? És jól adá isten, hogy sokszor s legtöbbször a nemes küzdő elébe vetett akadályok éppen nekik szolgálnak...*

Mondta szelleme, s elhallgatott örökre. S én ekkor értettem meg, hogy szelleme örök.

ÖRKÉNY ISTVÁN:

BUDAPEST

A Kálvin téren egy autóbusz nekirohant egy fának. Hirtelen az egész városban megálltak az összes villamosok. Minden megállt, még a kisvasút is a játéküzlet kirakatában. Csönd lett. Később még fölzörgött valami, de csak egy újságpapírt söpört magával a szél. Aztán nekisodorta egy falnak, és még nagyobb lett a csönd.

Nyolc perccel az atombomba robbanása után kialudt a villany, rögtön utána a rádióban lejárt az utolsó gramofonlemez. Egy óra múlva szörcsögni kezdtek a csapok, aztán nem folyt több víz. A lomb is száraz lett, akár a bádog. A szemafor szabad utat jelzett, de az utolsó bécsi gyors már nem futott be a pályaudvarra. Mozdonya kazánjában reggelre kihűlt a víz.

Egy hónap alatt elgyomosodtak a parkok, zab nőtt a gyermekjátszóterek homokozóiban; ezalatt a söntések polcain is beszáradtak az étvágygerjesztő italok. Minden élelmiszert az összes bőrdíszműárut és a könyvtári könyveket megették az egerek. Az egér roppant szapora állat; ötször is lefial egy esztendőben. Nem sok idő múlva úgy ellepték az utcákat, mint valami bársonyos, iszapszerűen hömpölygő kövezet.

Birtokba vették a lakásokat, a lakásokban az ágyakat, a színházakban a zsöllyéket. Bejutottak az Operába, ahol a Traviata került színre utoljára. Amikor az utolsó hegedűn átrágták az utolsó húrt, annak pendülése volt Budapest búcsúszava.

De már másnap, az Operával épp átellenben, egy romház kövein megjelent egy cédula:

„Hozott szalonnával egérirtást vállal doktor Varsányiné.”

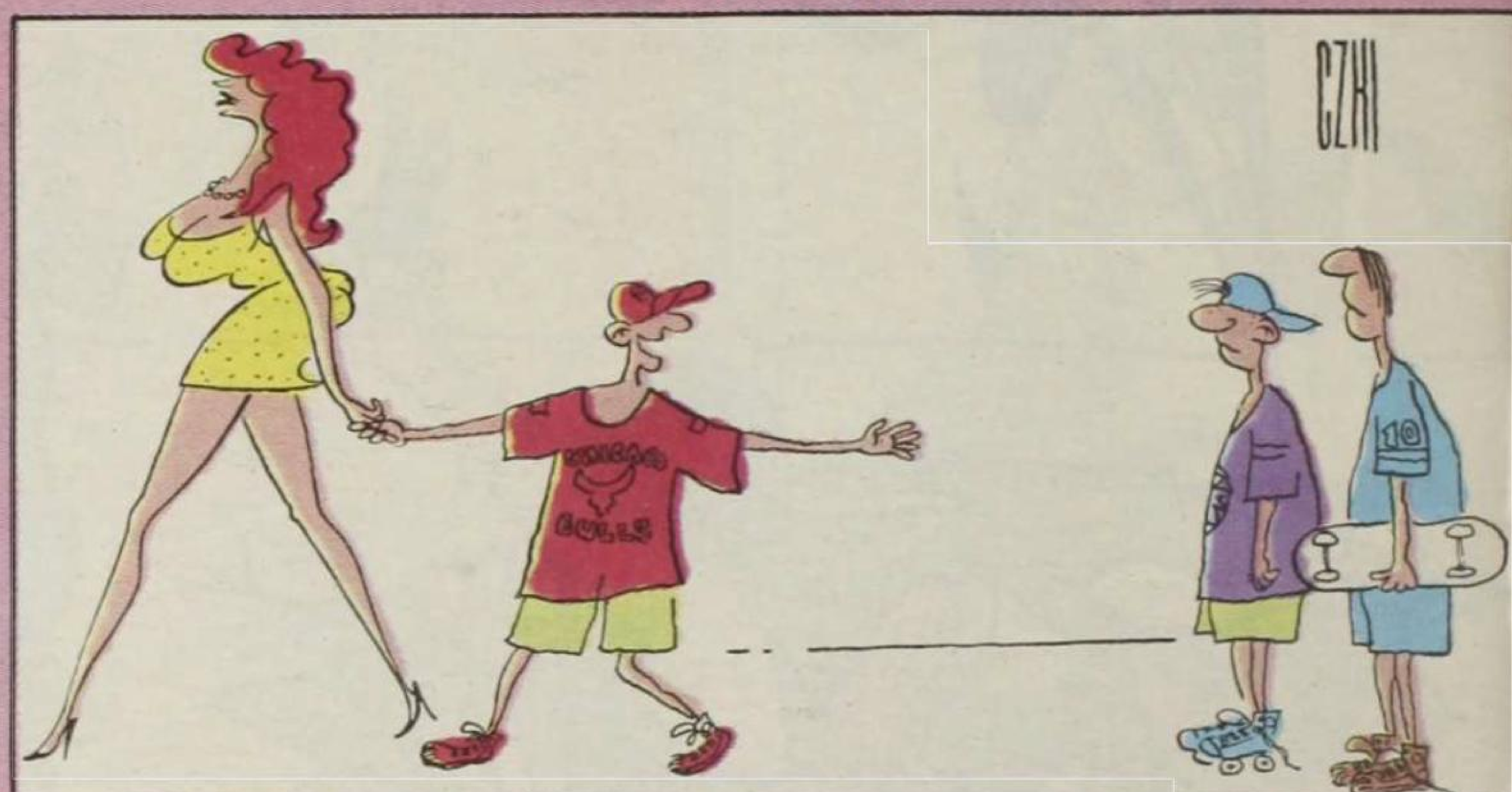

– Nekem, csak egy gyerekem van, de jobban járnának ha őt soroznák be!

HONVÉDELMI TÖRVÉNY

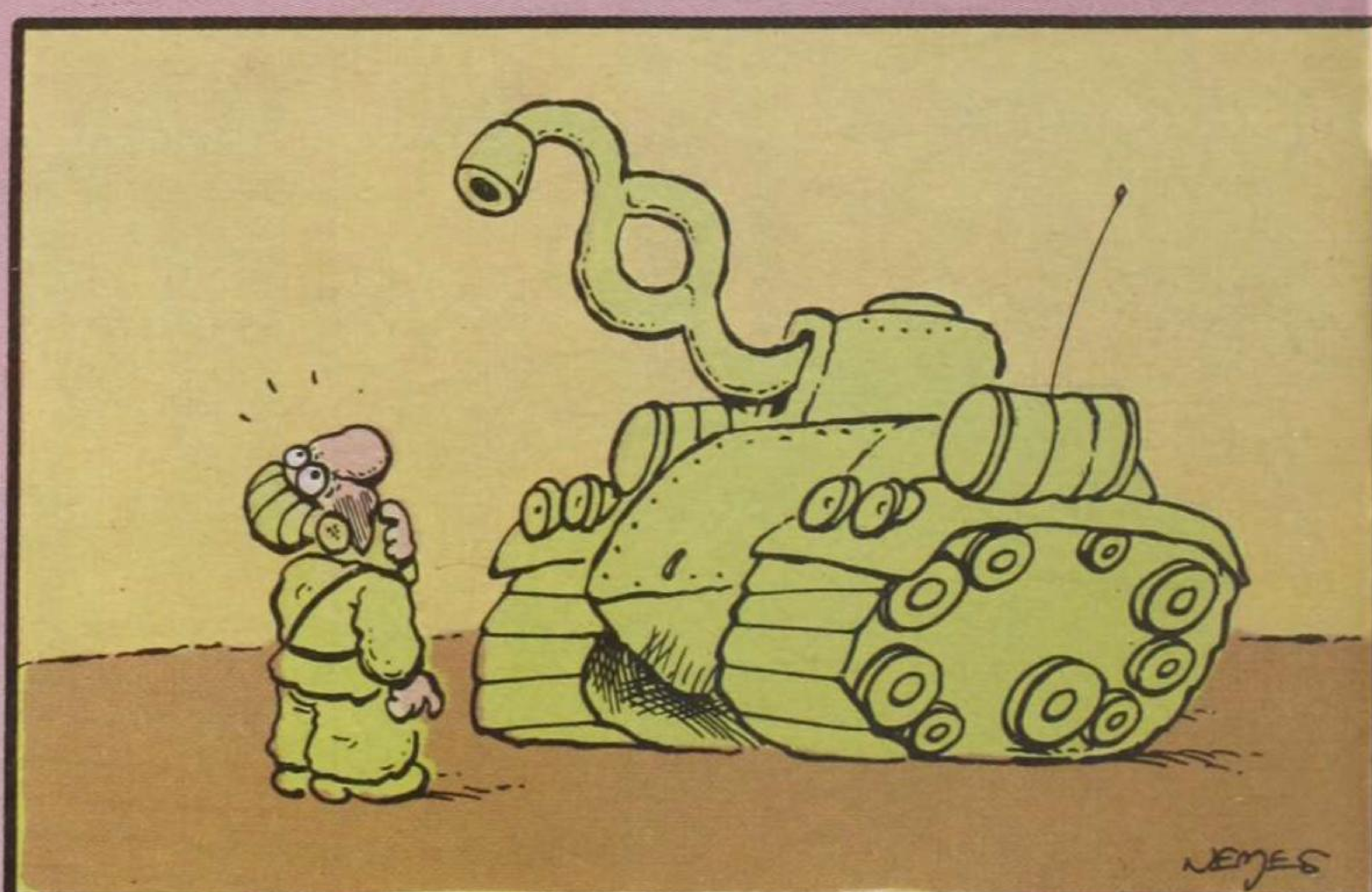
A KIS ELŐRELÁTÓ

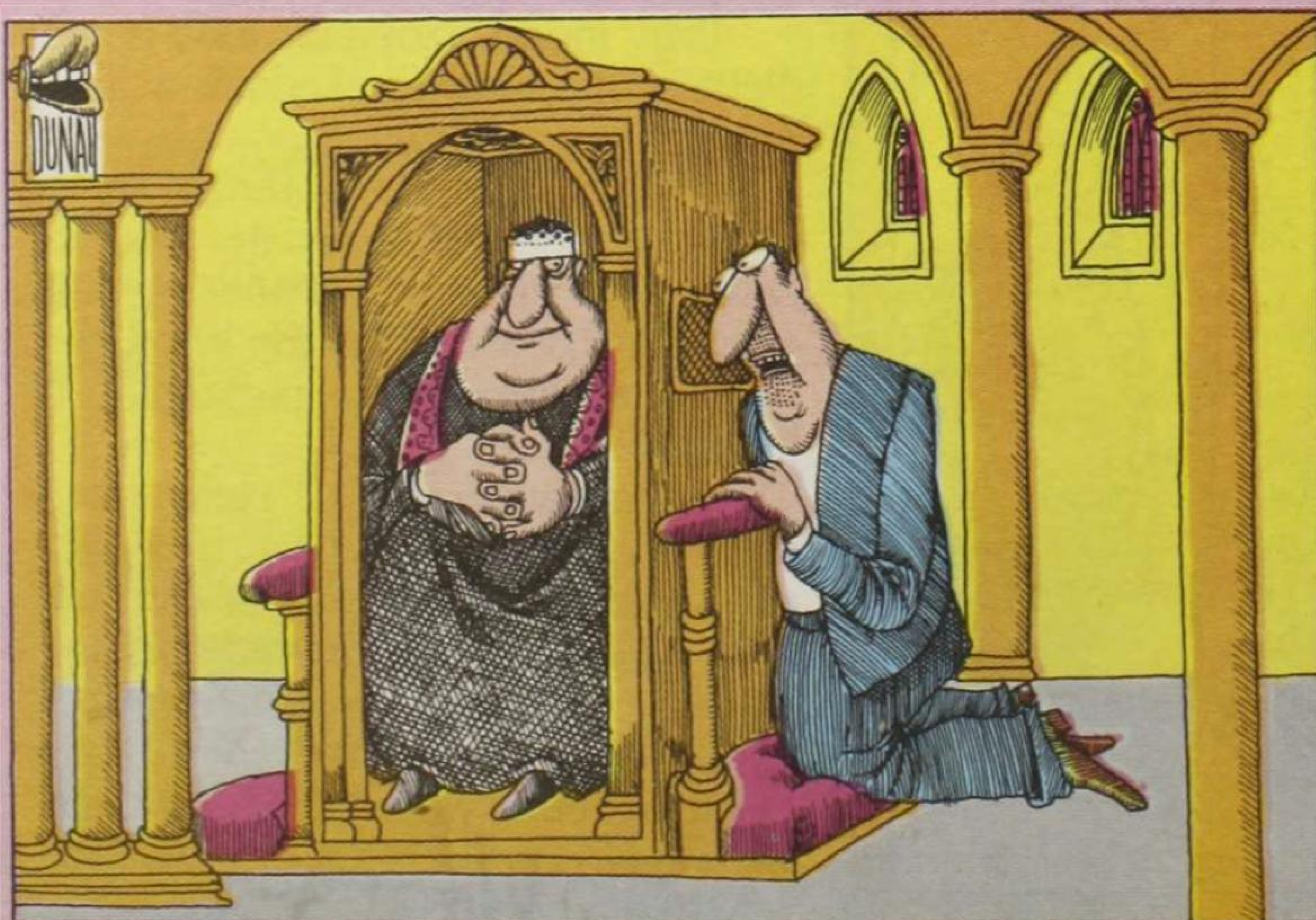

– Bocs, fiúk, de 18 éves koromig legalább 3 gyereket össze kell hoznom, ha nem akarom hogy katona legyek.

– Nekem öt gyerekem van, tábornok úr, akkor még maga is leszerelhet ennyi gyerek után!

– Nem volt meg a családban a kétharmad, mégis hadbaléptem a feleségemmel...

– Sajnos, nem mindegyik gyereket tudták odaadni a környék településeiről...

MÁTYÁS ISTVÁN és SZUHAY BALÁZS beszélgetése

KÉRI KÁLMÁN

vezérezredessel, az MDF országgyűlési képviselőjével

Csendes budai utcácska. Kéri Kálmán házikabátban nyit ajtót.

– Bocsássatok meg, hogy nem egyenruhában fogadlak benneteket!

Megbocsátunk. Ha nem tennénk, minden eddigi riportalanyunkra neheztelnünk kellene, mert egyikük sem egyenruhában fogadott.

– Vezérezredes úr, ha igaz a közhely, mely szerint minden ember élete kész regény, az öné egy sok kötetes regényfolyam. Ön csaknem egyidős századunkkal, az elmúlt kilenc évtizedet nem csupán végigélte. Tevékeny résztvevője volt, alakítójaként és szenvedőjeként egyaránt. A kádettiskolába Ferenc József uralkodása idején iratkozott be, volt vöröskatona, Horthy idején avatták tisztté s lett szokatlanul fiatalon vezérkari ezredes, igen jelentős, vezető beosztásban. A háború után részt vett az új honvédség megalapításában, aztán félretették, megalázták, Recskre száműzték... Most pedig országgyűlési képviselő, s alighanem a világ legidősebb vezérezredese.

– No, ez nem olyan biztos. Magyarországon is van egy nálam idősebb volt katona. Már talán a századik évét tapossa.

– Hogyan indult ez a hosszú pálya?

– Szüleim cipszerek, szepességi németek voltak. Apám katonaidejét a Székelyföldön töltötte, a méneskarnál. Onnan mint sovén magyar tért vissza. Attól kezdve otthon csak magyar szó hangozhatott el. Amikor bekerültem a kedettiskolába, ahol a tanítási nyelv természetesen német volt, magához rendelt az iskolaparancsnok: „Nem értem. A papírjain az áll, hogy anyanyelve német. S alatta, hogy nyelvi nehézségei vannak." No, akkor elszégyelltem magam, igyekeztem tökéletesíteni német tudásomat. Ez olyannyira sikerült, hogy amikor átkerültem a magyar tannyelvű Ludovikára, már nem tudtam magyarul számolni, csak németül... Nem is beszélve a katonai kifejezésekről. A Ludovikán persze érettségiznünk is kellett, mert egy Ludovikás csak érettségivel lehetett valaki. Tartottak ezért nekünk egy tanfolyamot, hogy valamit mégis tudjunk a magyar irodalomról, történelemről. Az érettségin magyar tételt is kaptunk, én Kazinczyt húztam ki. Jó németesen elkezdtem mondani: „kacinci..." – mert hát megszoktam, hogy a németben a z az cé, vagyis cett... Kiigazít a tanár: „Kazinzcy!" – Mondom: „Igenis, tudom. Kacinci!"

– Hogyan lett vöröskatona?

– Egyszerűen. Stromfeld parancsára odavezényeltek minket. Parancs az parancs. Egy hadosztálynál szolgáltam, nagyon jó volt. A kommün után persze igazoló bizottság elé citáltak emiatt. Meg voltam győződve, hogy kirúgnak, ami nagyon fájt volna. Egy elnök volt ott és két ülnök. Az egyik szegedi, a másik traiskircheni, akinek ott a tanítványa voltam. Felállt a szegedi, és az eltávolításomat követelte. Meg se mukkantam, de nem is kérdeztek. De megszólalt traiskircheni: „Alezredes úr – ez volt az elnök –, alázatosan jelentem, ezt Traiskirchenben neveltük, és mire? Arra, hogy a parancsot teljesíteni kell. Mit teljesített? Stromfeld ezredes úr parancsát. Tehát én tiltakozom az eltávolítása ellen!" Maradtam. Ilyen furcsa az élet. Ha nincs ott az a tiszt, aki nevelt, és nem szólal meg, én nem leszek katona. Ezt a Traiskirchent azért emlegetem, mert egész életemre befolyással volt. Igazi janicsáriskola volt, kemény fegyelemmel. De szerettük a tanárainkat. Ha kellett, ők este is bejöttek ismétlési órákat tartani, és addig verték a tüzértudományt a fejünkbe, amíg meg nem értettük. De aki nem értette meg, az is végre tudta hajtani. Traiskircheni neveltetésemet későbbi tanáraim – még a vezérkari iskolában is – érezték.

– Ön szegény családból származik. A Ludovika viszont nem volt olcsó iskola...

– Nagy szerencsémre elnyertem a Buttler alapítvány támogatását. Ők láttak el minden szükségessel. Egyenruhával, felszereléssel, mindennel. No, de menjünk tovább, mert sosem jutunk a végére. A Ludovikáról, immár hadnagyként Miskolcra kerültem. Ahogy belépek a parancsnokság épületébe, lezúdul a lépcsőn és nyakamba borul egy Polyák nevű

tiszthelyettes, akit még Traiskirchenből ismertem. Amolyan segédnevelő volt ott, kutya egy fráter. Azt mondja nagy lelkendezve: „A hadnagy úr szakaszparancsnok lesz a harmadik ütegnél, én meg a helyettese!" No hiszen. Pont ő, akit már Traiskirchenben is szívből utáltam... Rögtön másnap azzal áll elő, hogy „este átvesszük az anyagot, amit a hadnagy úr oktatni fog!" Újonckiképzésről volt szó, kisujjamban volt az egész, de megadtam magam a sorsomnak. Azt mondja Polyák: „A hadnagy úr fegyverfogásokat fog oktatni. Én a legénység előtt bemutatom, amit a hadnagy úr magyaráz, aztán a hadnagy úr kifogást emel." Kérdem, ez mire jó? Miért úgy mutatja be, hogy kifogást kelljen emelnem? „Mert a hadnagy úr tekintélyét növelni kell!"

– No, egyszer aztán jött a parancs: riadó, bevagonírozunk. Még az éjszaka. Megérkezünk a vonattal Hatvanba, reggel pihenő. A legénység a mozgókonyháról kapott reggelit, mi, tisztek a restiben étkeztünk. Addigra már suttogva terjedt a hír: Budaörsre megyünk, mert visszajött a király, és fegyveres csetepaté van az ő, no meg Horthy emberei között. Kérdi tőlem két zupás, akiket nagyon kedveltem, hogy mi milyen pártiak vagyunk? A király mellett állunk, vagy Horthy mellett? Nem tudtam felelni, megkérdeztem nagyon alázatosan és nagyon halkan a parancsnokomat: „Százados úr, alázatosan kérdem, milyen pártiak vagyunk?" – Rámnéz, elvörösödik, aztán nagyot ordít: „A hadnagy úrnak nem az a dolga, hogy kíváncsiskodjon, hanem az, hogy teljesítse a parancsot! Lelépni!" – Hát így mentünk tovább Budaörsre...

– De a csatát lekésték. Úgyhogy tulajdonképpen mindmáig nem tudta meg, melyik oldalon kellett volna harcolnia...

– Engem arra neveltek, hogy az eskü szent. Márpedig én akkor már Horthy Miklósra tettem esküt, ezért nem lettem volna képes harcolni ellene. De a király ellen sem – hiszen magyar állampolgár voltam, és a király mégiscsak a király... Ez a történelem helyzetkomikuma... De a kérdésemnek mégis következménye lett: röviddel utána áthelyeztek Kaposvárra, mint „karlistát" – vagyis mint olyan renitenst, aki Károly király pártján áll... De ezzel a „büntetéssel" tulajdonképpen jól jártam. Egy kitűnő tüzértiszt keze alá kerültem, aki ugyan kemény, szigorú ember volt, de nagyon sokat tanultam tőle.

– Ugorjunk egy nagyot az időben. Recsk.

– Hát az komisz hely volt. De jó társaság. Különösen a büntetőbrigádban. Köztünk nem volt besúgó. Összefogtunk, megtanultuk becsapni az ávós munkavezetőket. Egy idő után már tudtuk, hogyan lehet úgy megpakolni a csillét, hogy fele annyival megteljen, hogyan lehet csalni a norma teljesítésénél... A legszörnyűbb az éhezés volt. De megtanultuk: az is ehető, amiről soha sem hittük volna. Ha a disznó kedveli a makkot, miért ne kóstolhatná meg az ember is? Keserű volt. De két-három nap után már nem volt olyan keserű... Kinevettek. Pedig talán ez mentette meg az életemet. Ha még egy évig tart, nem bírtam volna ki. Mert az éhínség az borzalmas. Kisétkű ember voltam világéletemben, de én is kegyetlenül szenvedtem a tudattól, hogy kilátásom sincs arra, hogy egyszer jóllakjam. Sok évvel később, amikor film készült Recskről, felmentünk oda Gyarmathy Líviával. Odahívatott négy ávóst is. Az egyik kijelentette: „Maguk nem éheztek. Fejadagot kaptak." – „De hiszen maga azt mondta, nem a törzsnél volt, hanem a faluban teljesített szolgálatot." – „Én azt onnan láttam!" Ő a faluból látott föl oda... De ott volt egy doktor, aki tudta, mit loptak össze ők... Disznóság. De nem baj. Jó volt ez. Emberismeretnek.

– Álmodott akkor arról, hogy egyszer még vezérezredes lesz?

– Nem, semmiképp sem. De éjszakánként nem álmodoztam: aludtam. Mindig jó idegzetű ember voltam.

– Ezt igazolja az is, hogy még a borzalmakról is képes derűvel beszélni.

– Nekem élvezet volt végigcsinálni mindent. Igen, az életem egy regény volt. Így könnyen is vettem.

– És voltaképpen a jó isten kárpótolta önt.

– Jobban is, mint gondoltam. Velem mindig a véletlenek játszanak. Vezérezredes is véletlenül lettem. A vezérőrnagyi rang engem megilletett. Mikor a háború után felállítottam a minisztériumot, elő is akartak léptetni, de lemondtam róla, arra hivatkozva, hogy amíg idegen csapatok vannak az országban, a magyar államfő nem szuverén... Annak alapján, amit később csináltam, még egy rendfokozat előléptetés is járt. Tehát az altábornagyság. Meg is voltam elégedve vele. Igenám, csakhogy közben Király Bélát kinevezték vezérezredessé. És akkor azt mondták: „Ez így nem megy, akkor ki kell nevezni a Kérit is." Így lettem vezérezredes. Tehát nem érdem alapján...

– Ön most is szívesen hordja az egyenruhát.

– Szeretem az életet, a katonaságot. Mindig volt egy belső mosolyom, csak ezt nem mutattam, mert félreértették volna.

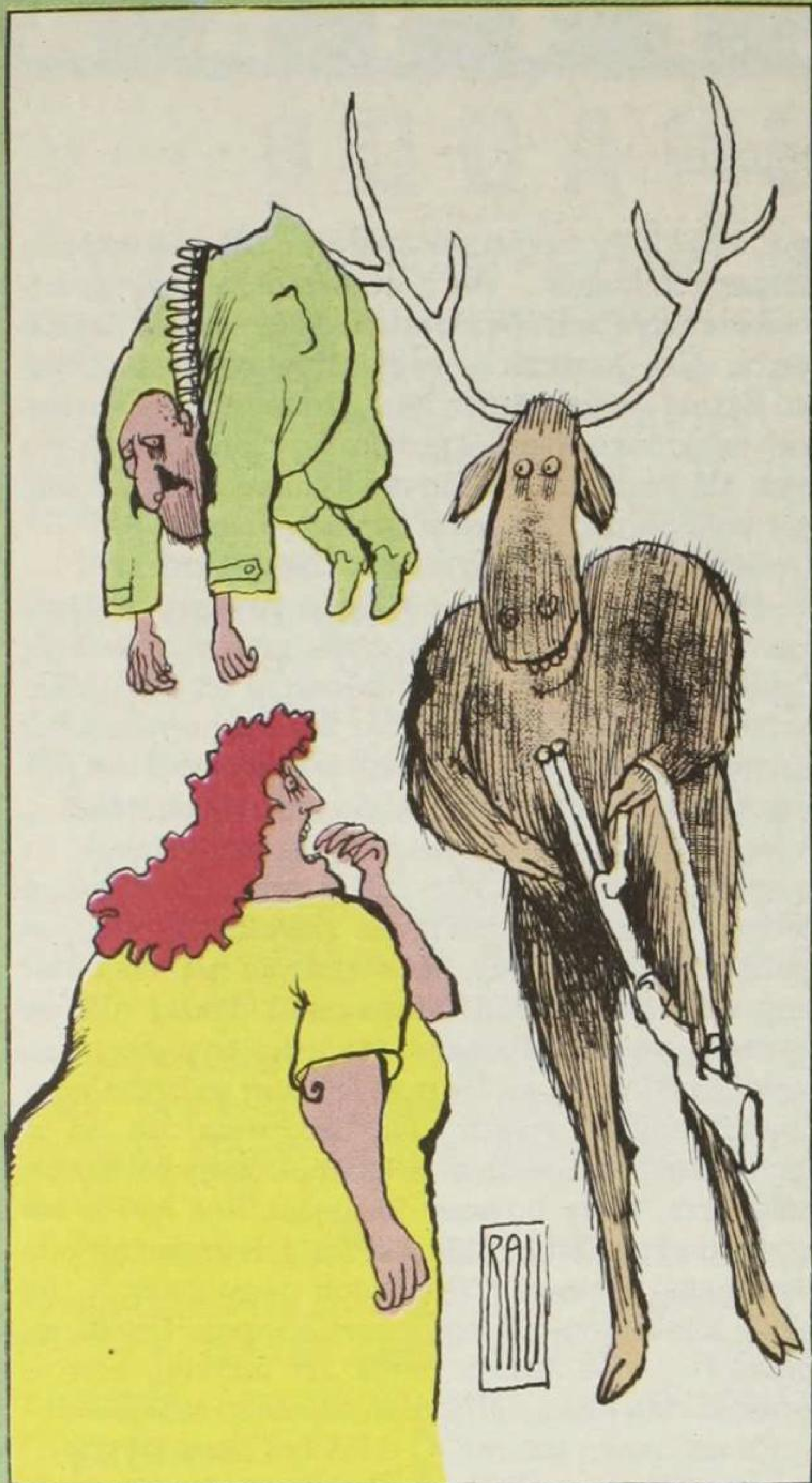
– Nem fáradt?

– Nem. Sokat tanulok. Ha a parlamentben olyasmiről beszélnek, amit már hallottam, én újságot olvasok. Nincs kihasználatlan percem. Minden időt ügyesen ki kell használni. A katonaságnál is. Hogy a fiatalember más legyen amikor a katonaságtól visszszatér, mint volt, amikor bevonuláskor elbúcsúzott az anyjától. Az új honvédelmi törvénynek ebben is segítenie kell: adjanak hatalmat a századparancsnokoknak, azok majd megnevelik a fiúkat.

A kilencvenkét éves katonaember valósággal tűzbe jön, amikor a mai fiatalokról beszél. Vajon köztük lesz olyan, aki ebben a korban ilyen lelkesedéssel beszél majd a katonaságról?

Azzal búcsúzunk, hogy még sok, jól kihasználható időt kívánunk Kéri Kálmánnak. Hogy még sokáig éljen köztünk erőben, egészségben. Tiszteletreméltó rang a vezérezredesség – de szeretnénk akkor is beszélgetni Kéri Kálmánnal, amikor korban is szép rangot ér el: százados lesz.

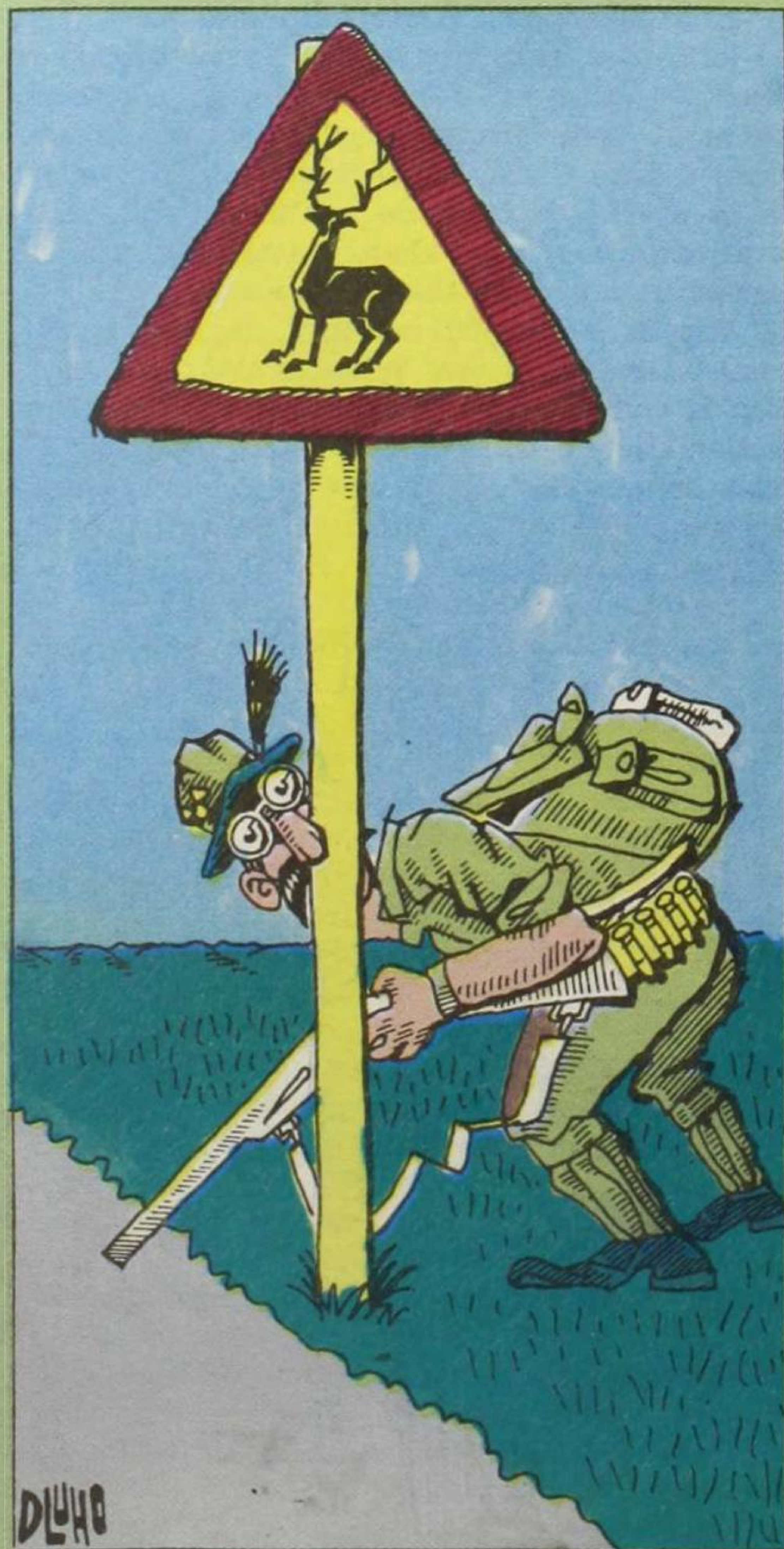
VADÁSZKALAND

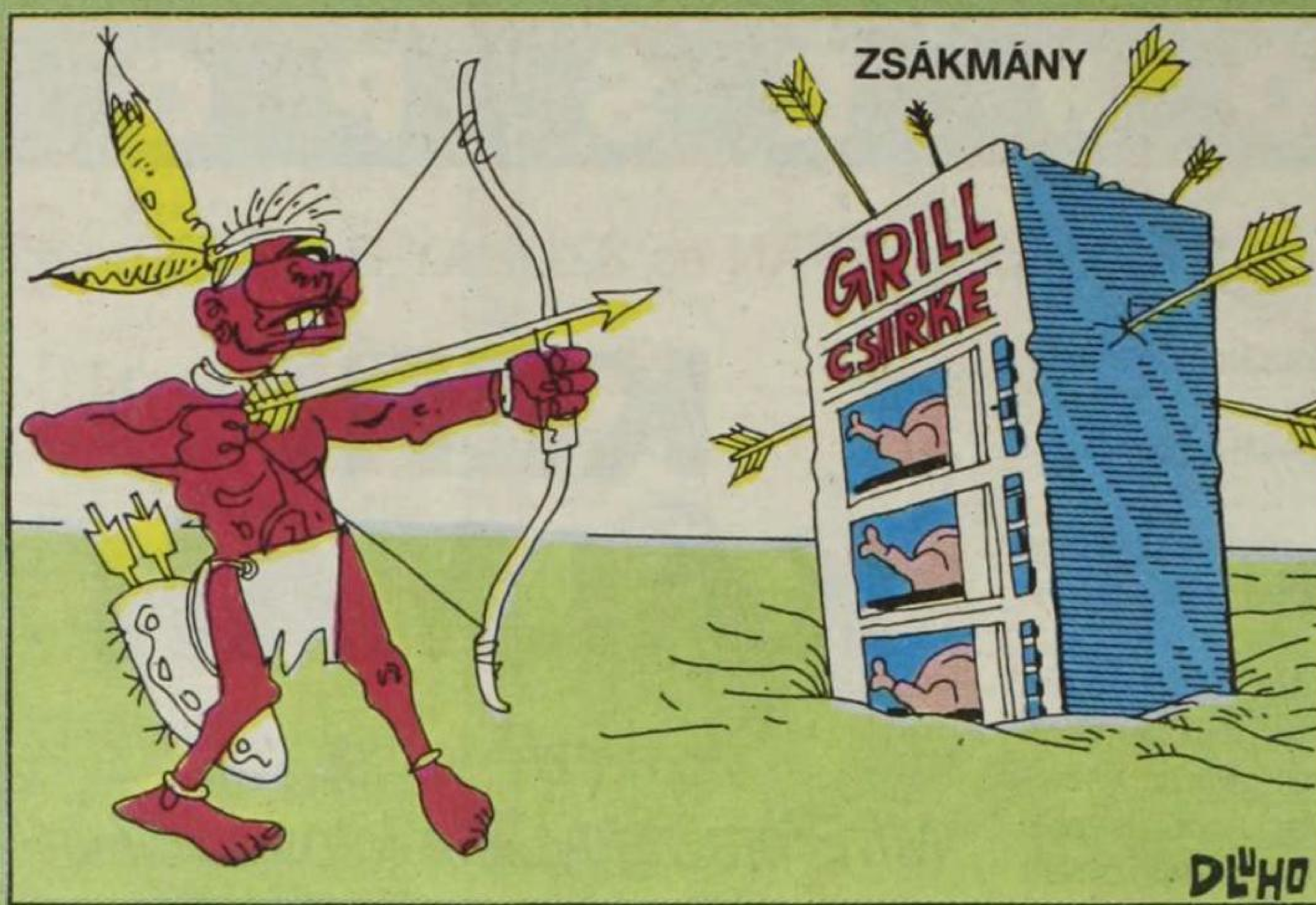

– Hazahoztam a férjét, asszonyom, mert tetten értem gyilkossági kísérleten, engem akart megölni!

Poénvadászok mondják:
A PRÉDA AZ UTCÁN HEVER

RÖVIDLÁTÓ

– Bezzeg, ha fölrúgják a macskádat, rögtön rohansz az állatvédőkhöz!

VADÖLŐ

– Most megvagytok, nyavalyás gumimacik!

– Nahát! Megint, Kovács elvtárs! Elmehetne a Spielberg filmbe őskövületnek!

MAGA

WALTER BÉLA:

A T

A szoknyavadásztárs
lehetett a csöndet.
Brenyicai főpecér áll
vadászkalandjáról tartot
– Teljességgel váratlan
macska. Vörös volt é
valahová. Nem volt i
szinte vaktában kellett
Később Lajtos segéd
kotnyelesig című, inká
tudományos értekezésé
ráhajtók szokásos és vé
a legnehezebb munka,
lődözhetnek kedvükre,
dászati engedélyre, min
Végezetül a vezetősé
tartózkodás mellett a
ki-ki összesöpörte, illet
mentek.
Brenyicai főpecér zár
gondosan elrejtette a
portán leadta a szok
unalmasan meghitt otth
Megint bennefelejtett
Brenyicai, ám hitvese e
– Máris, szívem – k
szony –, csak előbb ma
– Köszönöm, hogy
makodott befelé Brenyi
– Későbbre vártalak
gyoláján Klára. – Kész
– Már ettem a klubb
cai.
Egyre erősebben fáj
homloka, mintha tom
Elgyötörten nézett feles
Klára ma nagyon s
támasztotta, hosszú uj
gesztenye hajtinccsel,
S mélybarna szemei úgy
juk első napján, azon a
Ám Brenyicai mit se
zült, hogy alig bírta eg
– Megyek és lefeksze
már, hogy friss agancs
nehéz kristálycsillár eze
ta háta megett a csúfo

Bez
cél

PEDIG

LESEN

OJEA

t klubtermében hasítani

vényen, s a legfrissebb számolót.
t föl előttem az a vadmbú és nagyon sietett gfontolt célozgatásokra, öm…
sta fel A magaslestől a mes mint érdekfeszítő övetkezett a fel- és a panaszáradata: az övék ak igazi hajtás, mégsem vek óta vár szoknyava-.
a fő csapásirányt, négy telét kigolyózták, majd ette saját sörét, s haza-

termet, s annak kulcsát lábtörlő alatt. Majd a lövést, s ő is elindult

könyökölt rá a csöngőre etett az ajtónyitással.
ek múltán Klára aszk valamit.
beengedni végre – nyo-

finoman szétnyíló pont?
gette halántékát Brenyi-

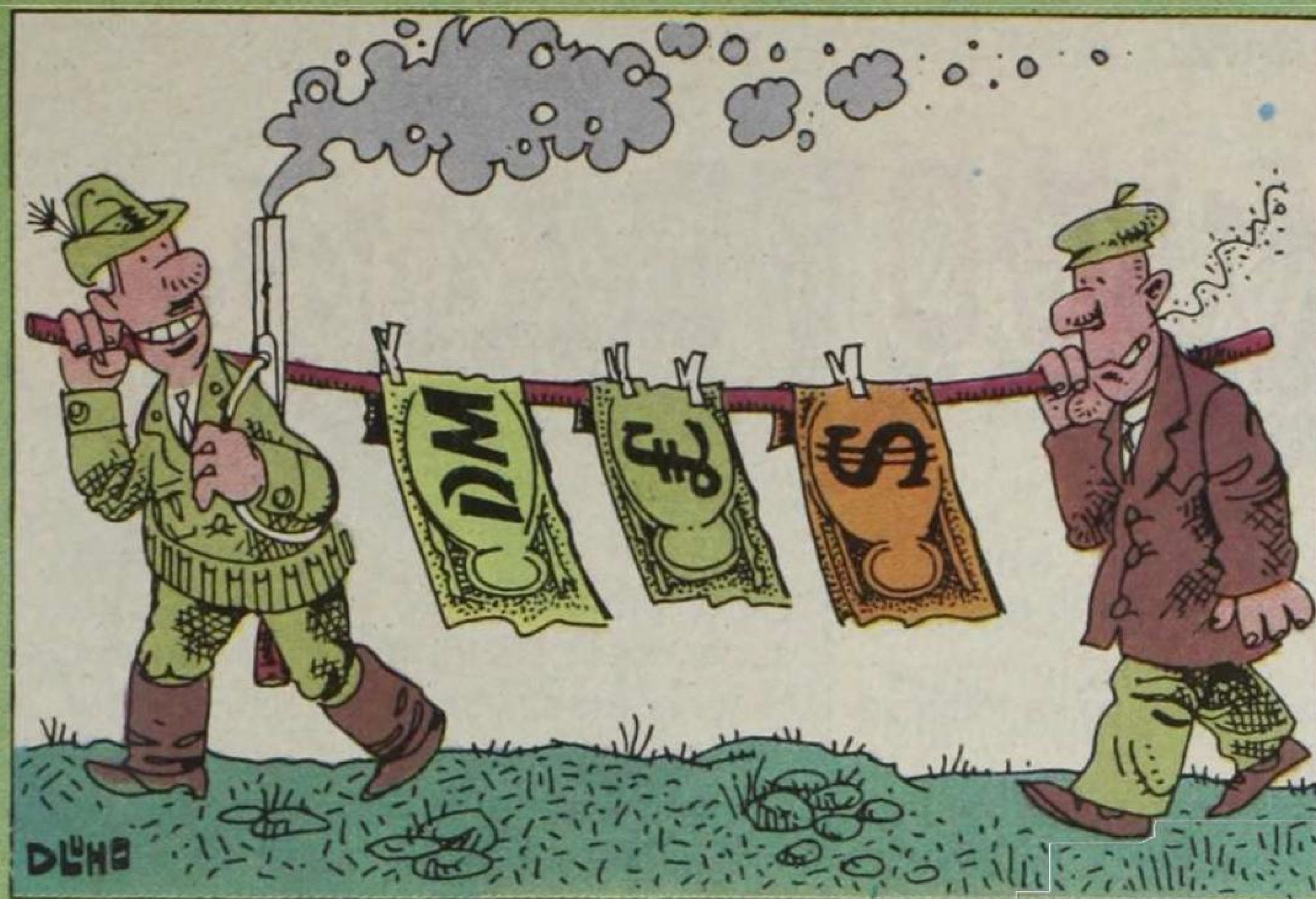
t ponton is lüktetett a kal nyomnák belülről.

itát a nagyszekrénynek ottan játszadoztak egy eljesülés rózsái gyúltak. akár hajdanvolt nászútparti éjszakán.
ől, feje annyira elnehemi nyakán.
ögte, s azt sem hallotta ai végigcsiklandozzák a kéjét. Nem, nem hallotgelést.

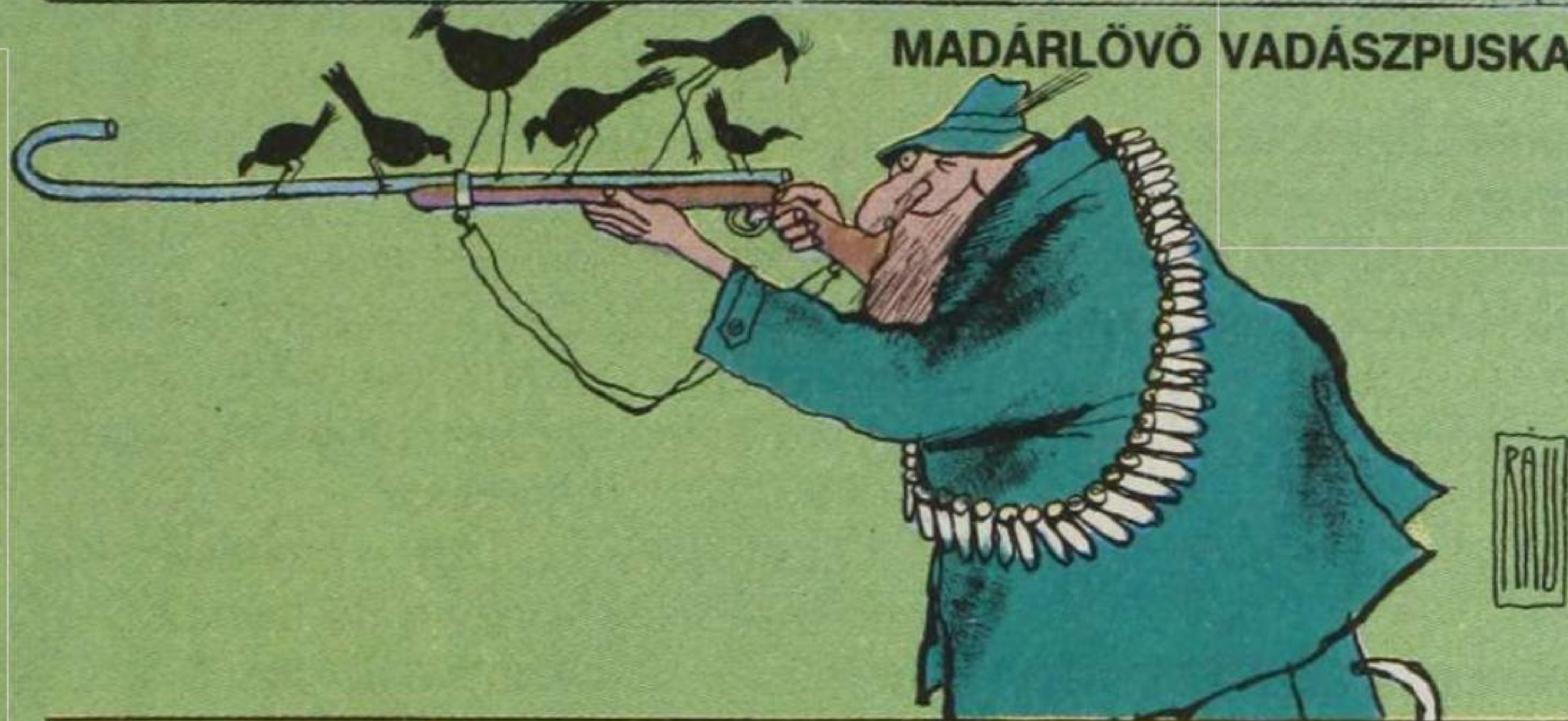
szok
ak!

NDIT…

VADÁSZZSÁKMÁNY

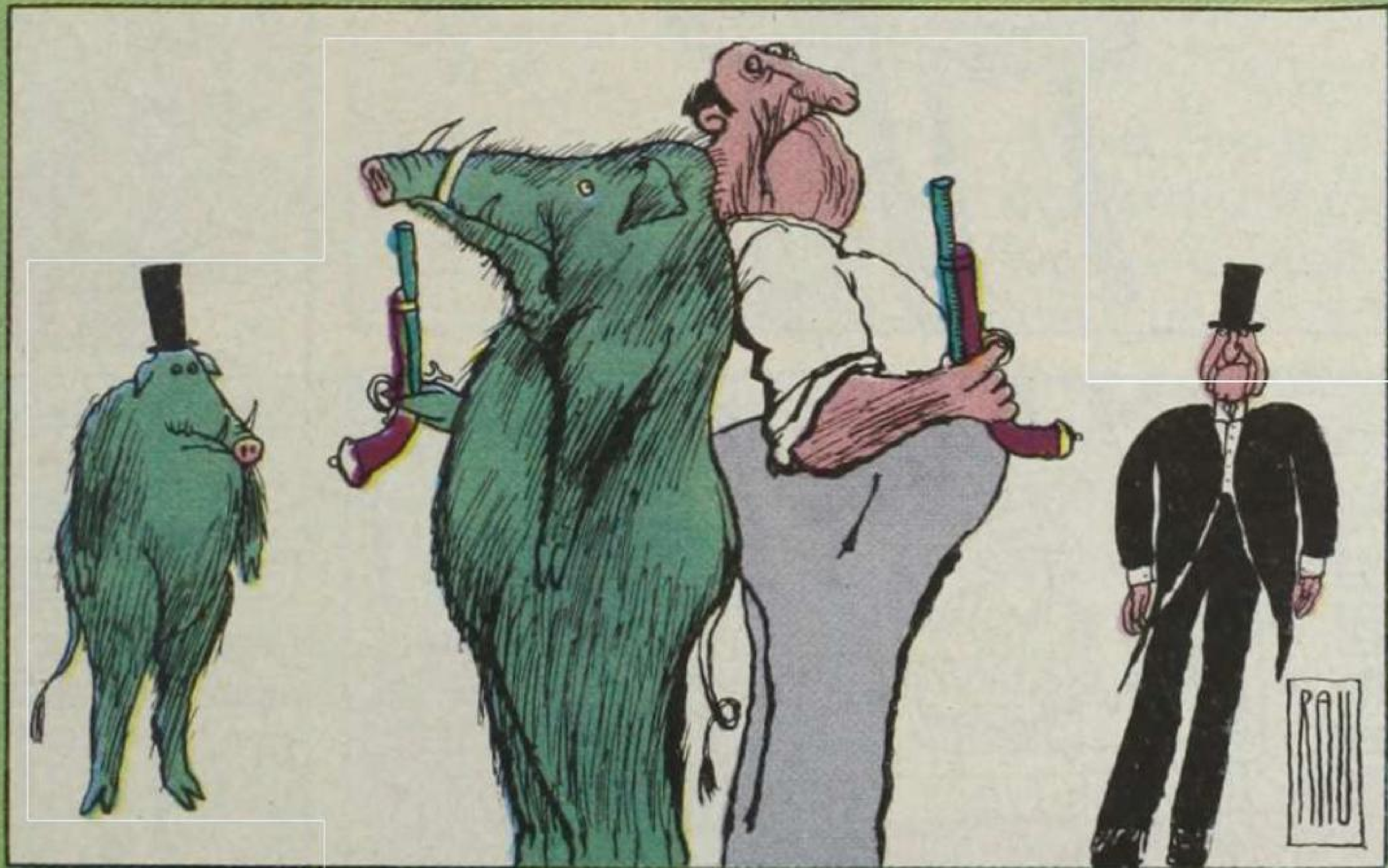

MADÁRLÖVŐ VADÁSZPUSKA

– Ebből elegünk van, hogy mindig ti kergettek minket!

VADÁSZSÓLYOM

„Rám nem vonatkozik a vadászati tilalom!"
(Rici Nusi, sereghajtó)

MAGASLESEN

ALFÖLDI IMRE:

COWBOYBÁNAT

Tom Bill, a becsületben megőszült tehenész szomorúan lőtt be a seriff ablakán, hogy kipuhatolja, van-e otthon valaki.

– Mi az, Tom? – lőtt vissza csípőből a seriff. – Valami hézag?

– Baj van, nagy baj! És mekkora lesz! – sóhajtotta Tom, berúgva az ajtót, és keserűen sercintett a rágógumi mellől egy hegyeset az olajos padlóra.

– Na – pakolt le az egyik székről egy félmázsa himmihummit a seriff –, ülj le és mesélj!

Tomnak nem volt ellenére, hogy leüljön már úgyis fogytán volt a tölténye. A seriff kiöntötte maradék whiskyjét, Tom meg a szívét:

– Rossz társaságba keveredett a fiam! Az a takaros cowboy gyerek! Hiába, ezek a mai fiatalok egészen mások, mint mi voltunk!

A seriffnek még volt a tárban egy tölténye, azt kilőtte a plafonba:

– Meséld, Tom! Nekem mindenről tudnom kell!

– Tudhatsz róla, hiszen látod! Egyszerűen nem lehet bírni ezekkel a mai fiatalokkal! A dolog azzal kezdődött, hogy észrevettem, ezeknek a taknyosoknak már nem jó a mi régi viseletünk. Az istennek se akarják hordani azt a szép, széles, texasi kalapot, aminek úgy feláll a két oldalsó széle, mint...

– Tudom, ki ne mondd!

– Nem kell nekik az a szép cowboynadrág, kivarrott farzsebekkel, ezüsttel kiverve, ahol kell, alul szélesedő szárral, gyönyörű zsákvászonból, amiből olyan szépen enged a kék festék, és befog mindent a lavórban.

– Hát igen! Jampiznak mind!

– Az nem kifejezés, seriff! Tisztára meghülyültek azzal az öltözködési mániával! Azzal az Európa-imádattal, azzal a vadkelettel. Alig, hogy levetítette a texasi tévé azt a *Tenkes kapitányt* vagy mit – hogy azoknak sincs jobb dolguk ott, vadkeleten, mint megrontani az ifjúságot, kultúrszemetet zúdítani a nyakunkba –, másnap már mindegyik gyerek huszárdolmányban grasszált, bőgatyában, sarkantyús csizmában. Csákót nyomnak a fejükbe, árvalányhajjal a tetején. Annyi ott az árva? És nem jó nekik ez a szép, vadnyugati jejeje, ájlávjú, meg hevymetal! Nem, a franc belé! Se a cowboynóta, se a mi gyönyörű rock and rollunk, bugivugink, brékünk, meg mifenénk! Ami az igazi! Tudja, mi kell nekik? Csürdöngölő, toborzó, meg az a ...hogy is mondják... ropogós vagy rezgős, tudomisén! És ha látná, milyen erkölcstelenül riszálják a hátsóikat ezek a tehenészlányok is újabban. Rezgő csárdás aszongyák! Kinek kell ez? Vitustánc? Rámás csizmában, pruszlikban szaladgálnak már a tizenötéves jányok is, seriff! Úristen, mi lesz ebből a világból!

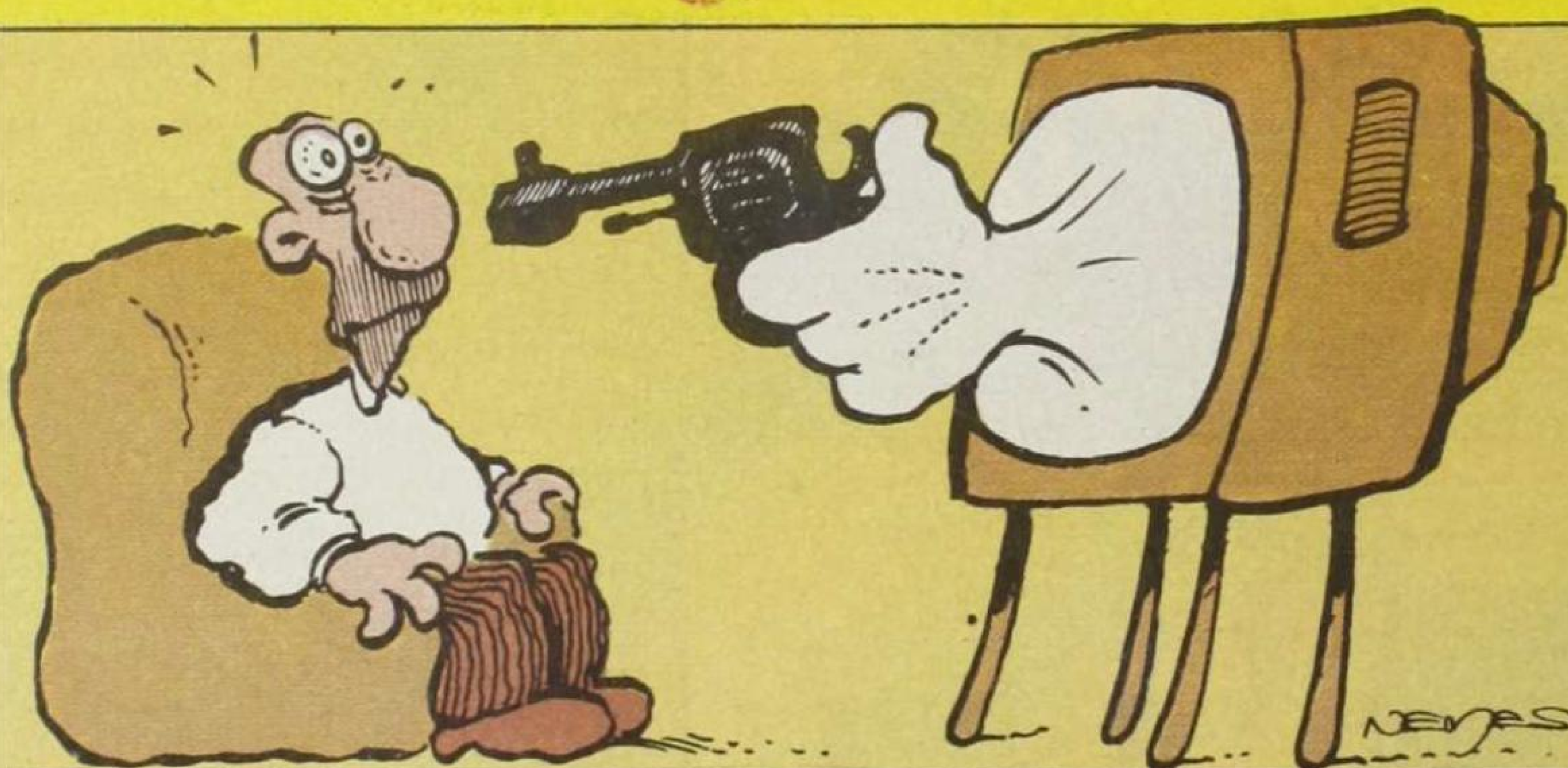
– Ezen már én is sokat lövöldöztem itthon mérgemben! – bólintott a sheriff, levegőbe dobálva és elkapduválva a coltját.

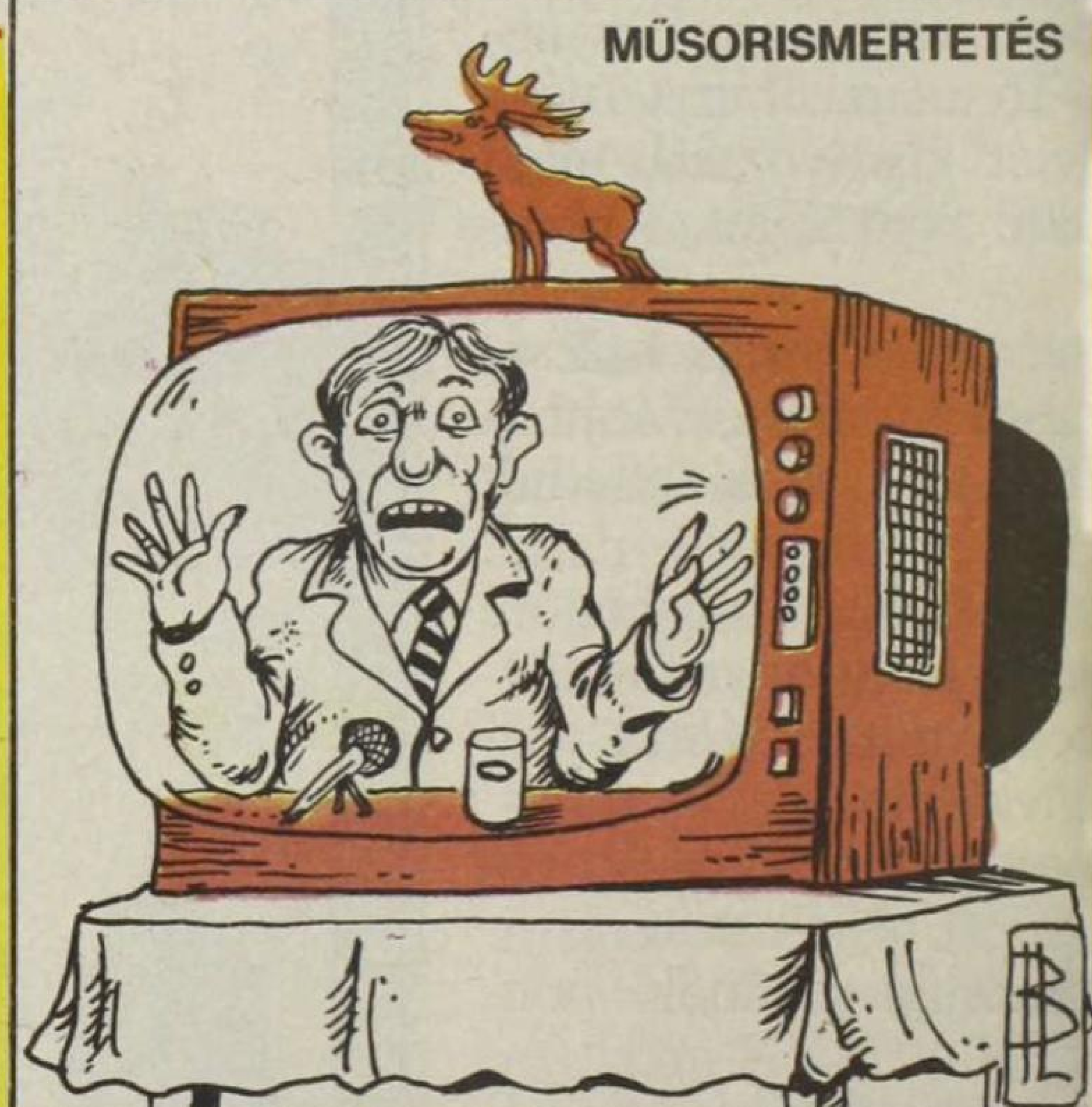
– De ez mind semmi! – dühöngött Tom. – Bele vannak bolondulva azokba az egzotikus pengetős izékbe. Nekik már nem is jó a gitár, meg a bendzsó, nem! Nekik citera kell, meg cimbalom! Olyan vattafejű pálcikával, mint amilyennel a kínaiak eszik a kaját. Fújják a tárogatót naphosszat a parkokban, körülállják, verik a taktust a csizmaszáron, csak úgy zeng az ihajcsuhaj! A mi derék amerikai ifjúságunk! Ihaj kell nekik, meg csuhaj!

A seriff egyetértően, idegesen rágcsálta a tölténytárát, az üres patronokat kiköpdöste a padlóra:

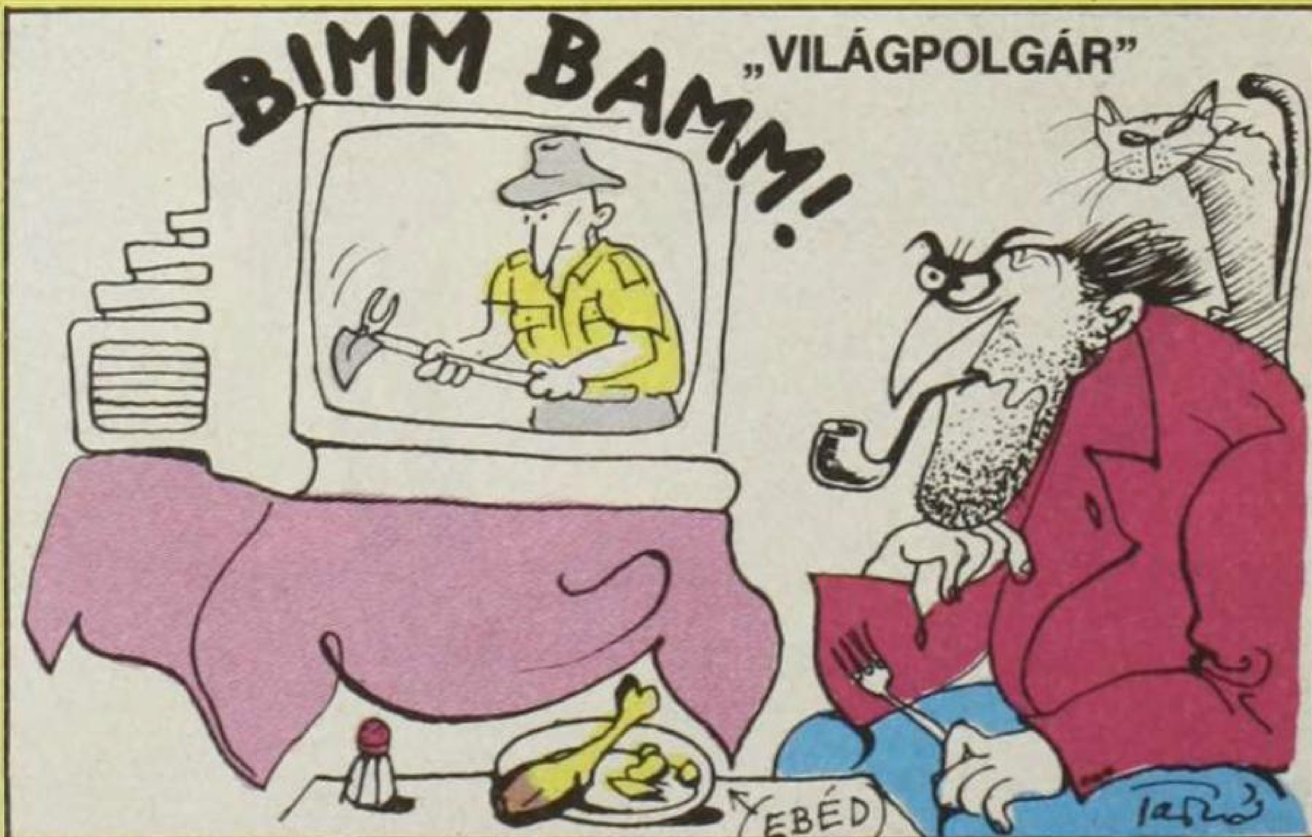
– Ez így nem igazság! – mondta végül. – Mégha úgy *viszonossági alapon* menne a dolog! Hogy a mi fiaink döngölik a csűrt, az odaáti keletiek meg vonyítanak, mint kutya a holdra. És kezükbe vennék odaát a gitárt, bendzsót a nyakba, és angolul ordítoznának, harapdálva a mikrofont. Akkor legalább mondhatnám, hogy kultúrcsere. De így csak cseretúró!

Szomorúan lőttek a levegőbe, siratták a veszni látszó, régi, szép vadnyugati romantikát.

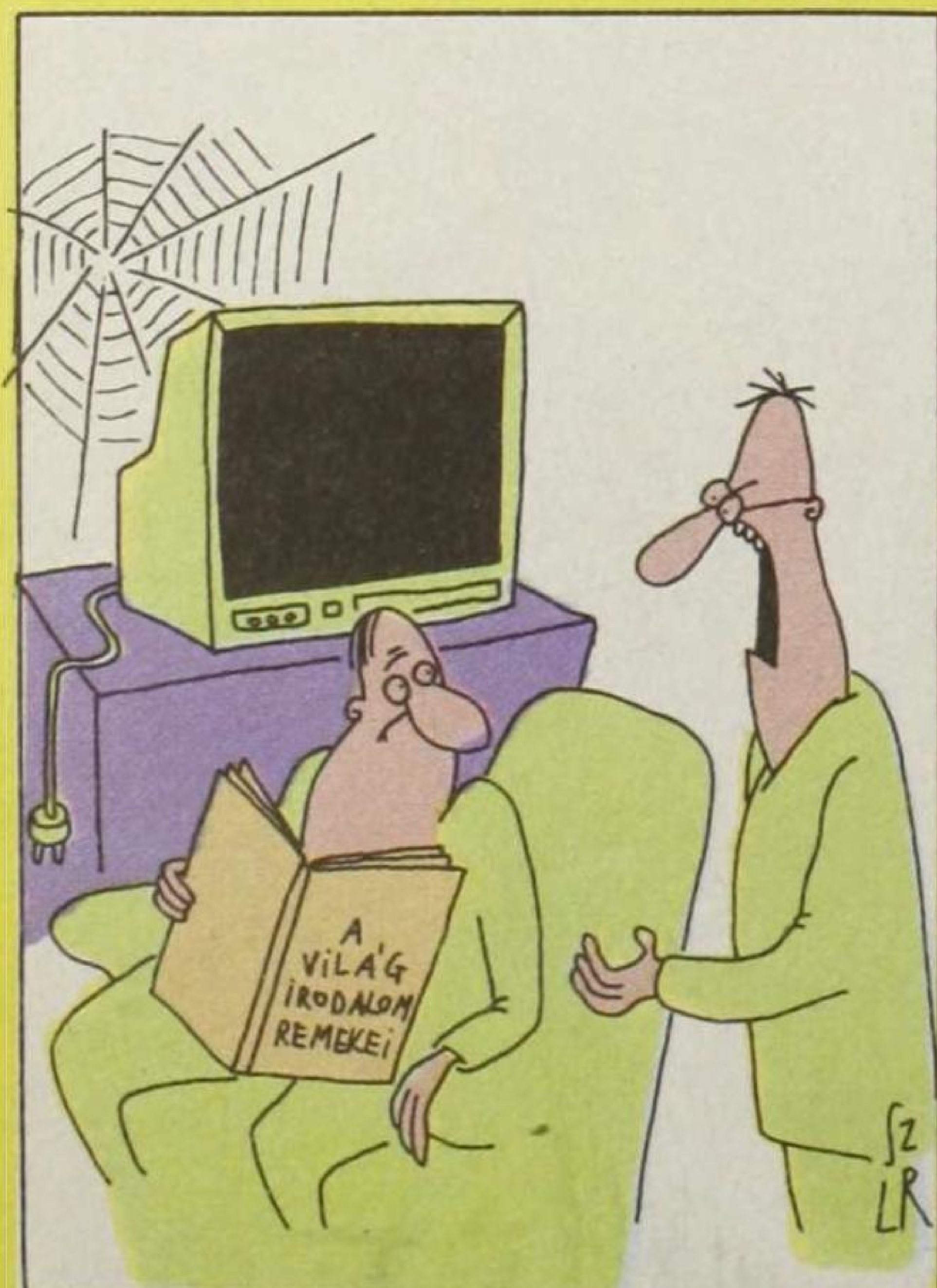

– Kedves nézőink, televíziós kollégáim munkamegtagadása miatt, most nem is tudom milyen műsor következik...

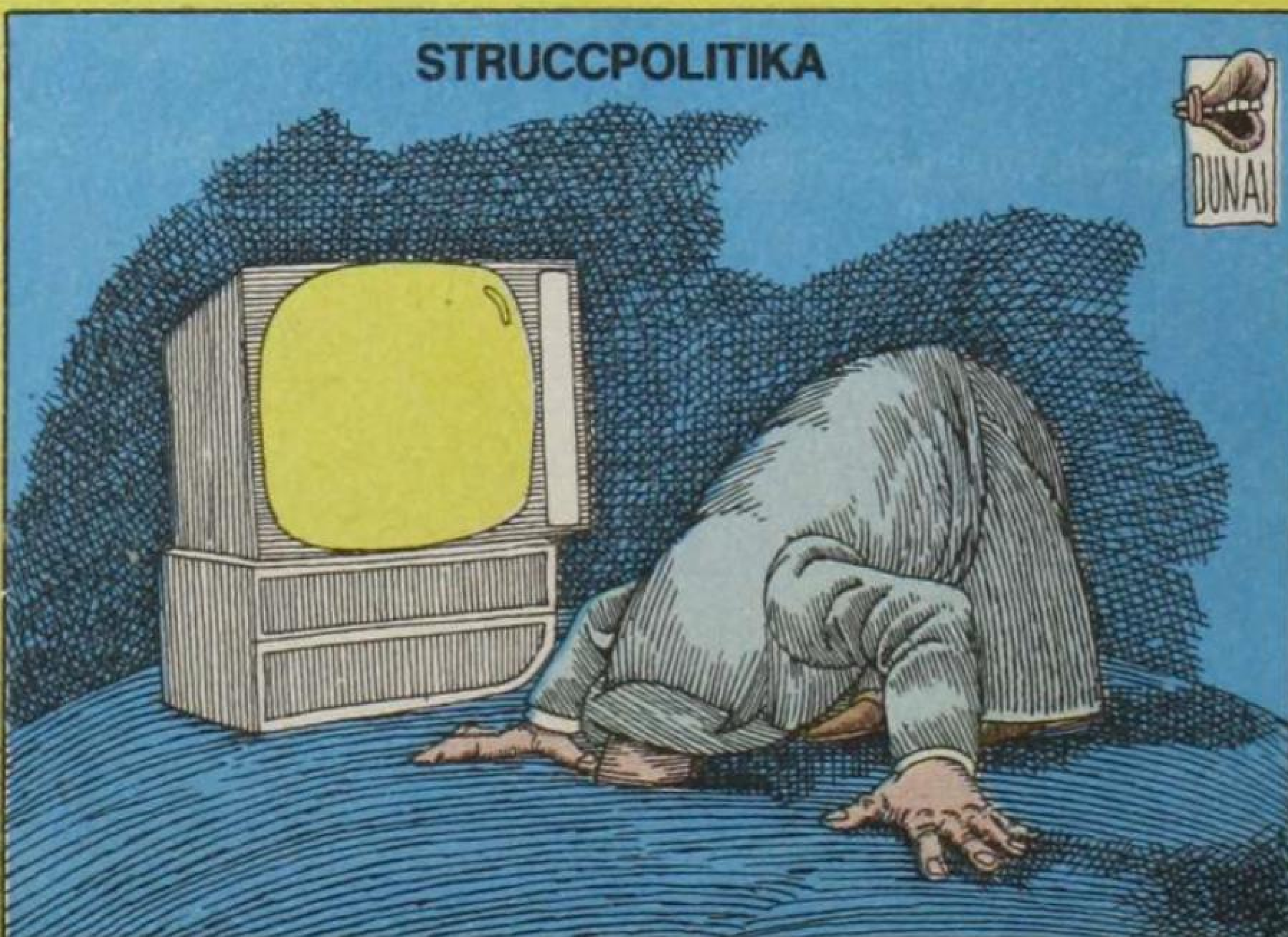

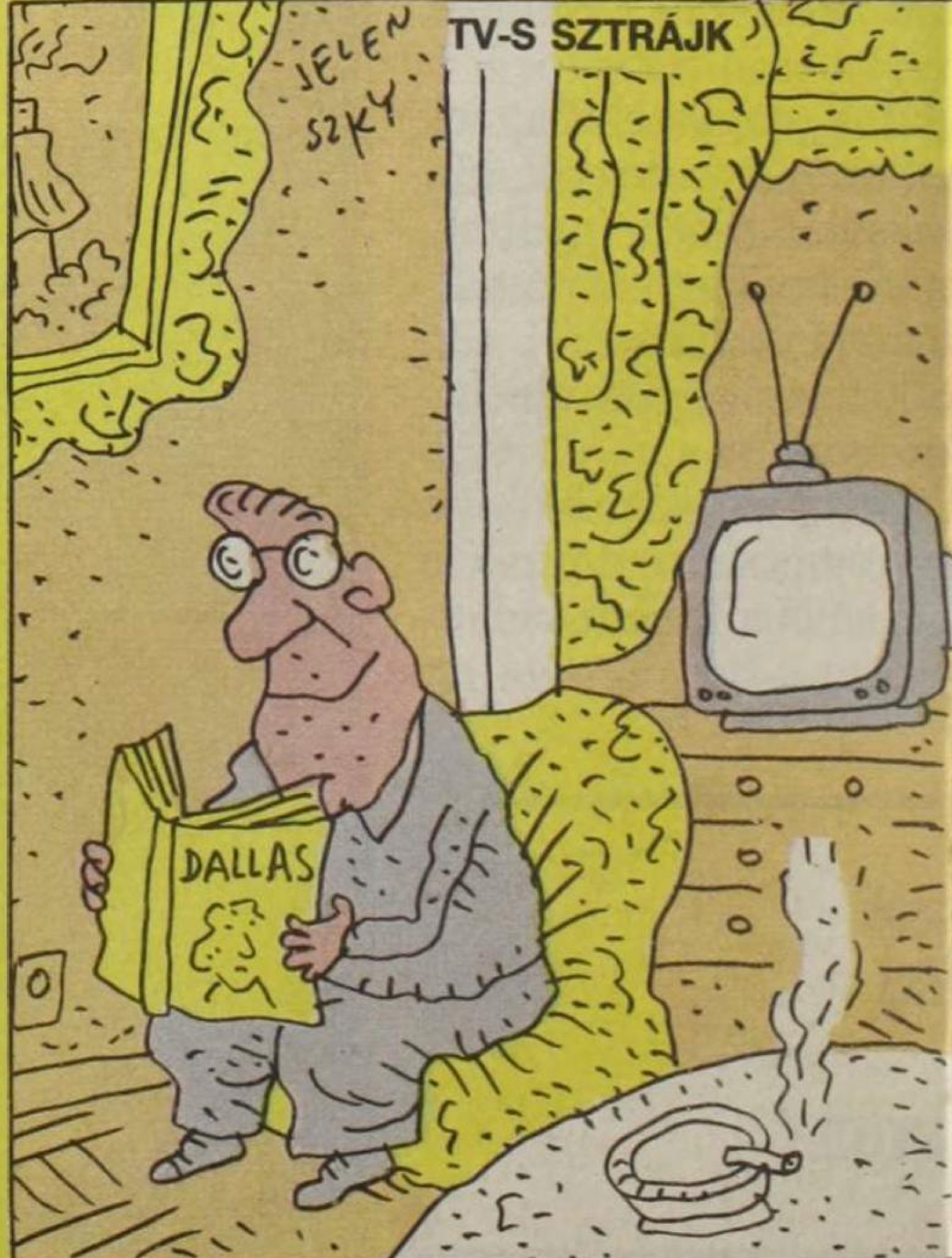
– Mennyivel étvágygerjesztőbb volna egy jó kis ambipurreklám!

Közszolgálati vetélkedő: MINDENT VAGY SEMMIT!

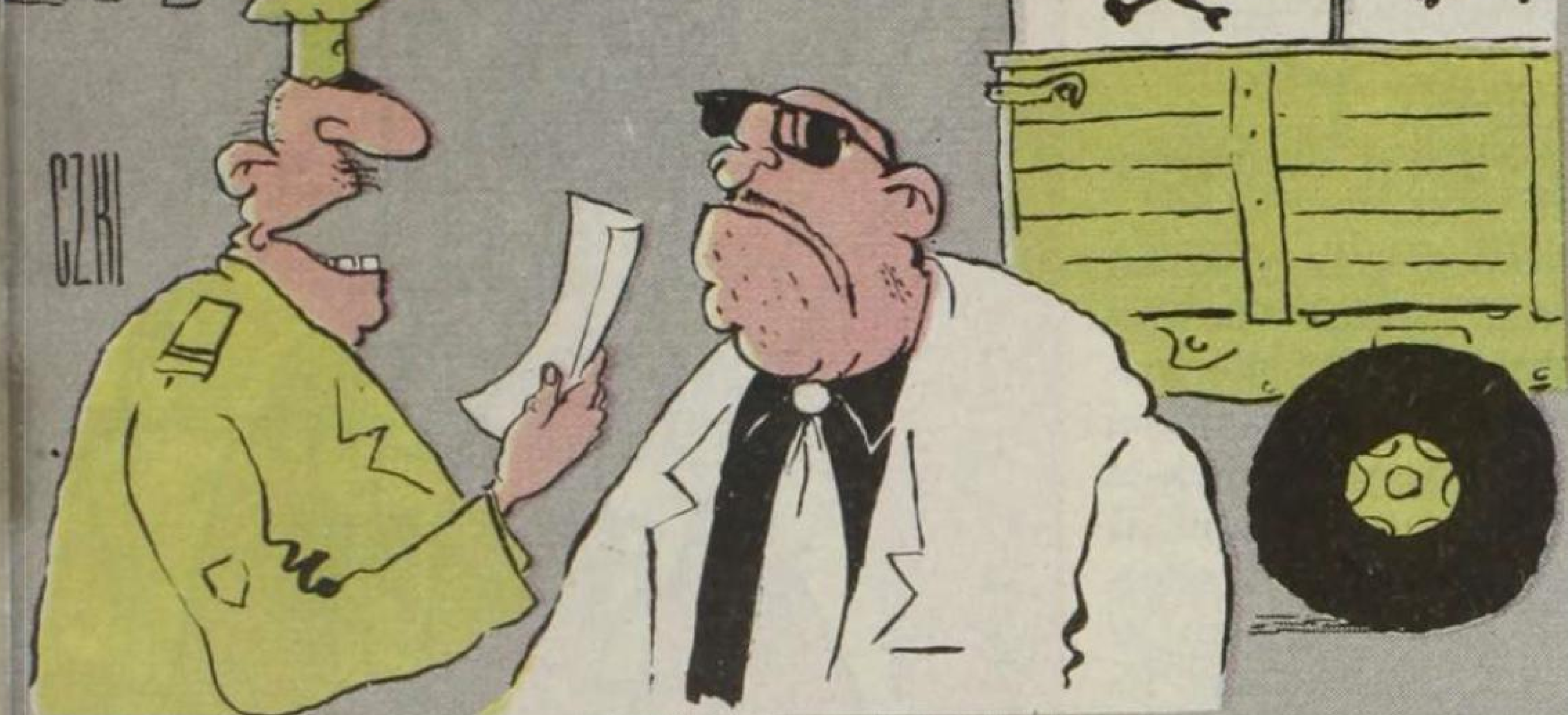
– Mit szólsz ehhez a műsorpolitikához, ami a tévében dúl?!

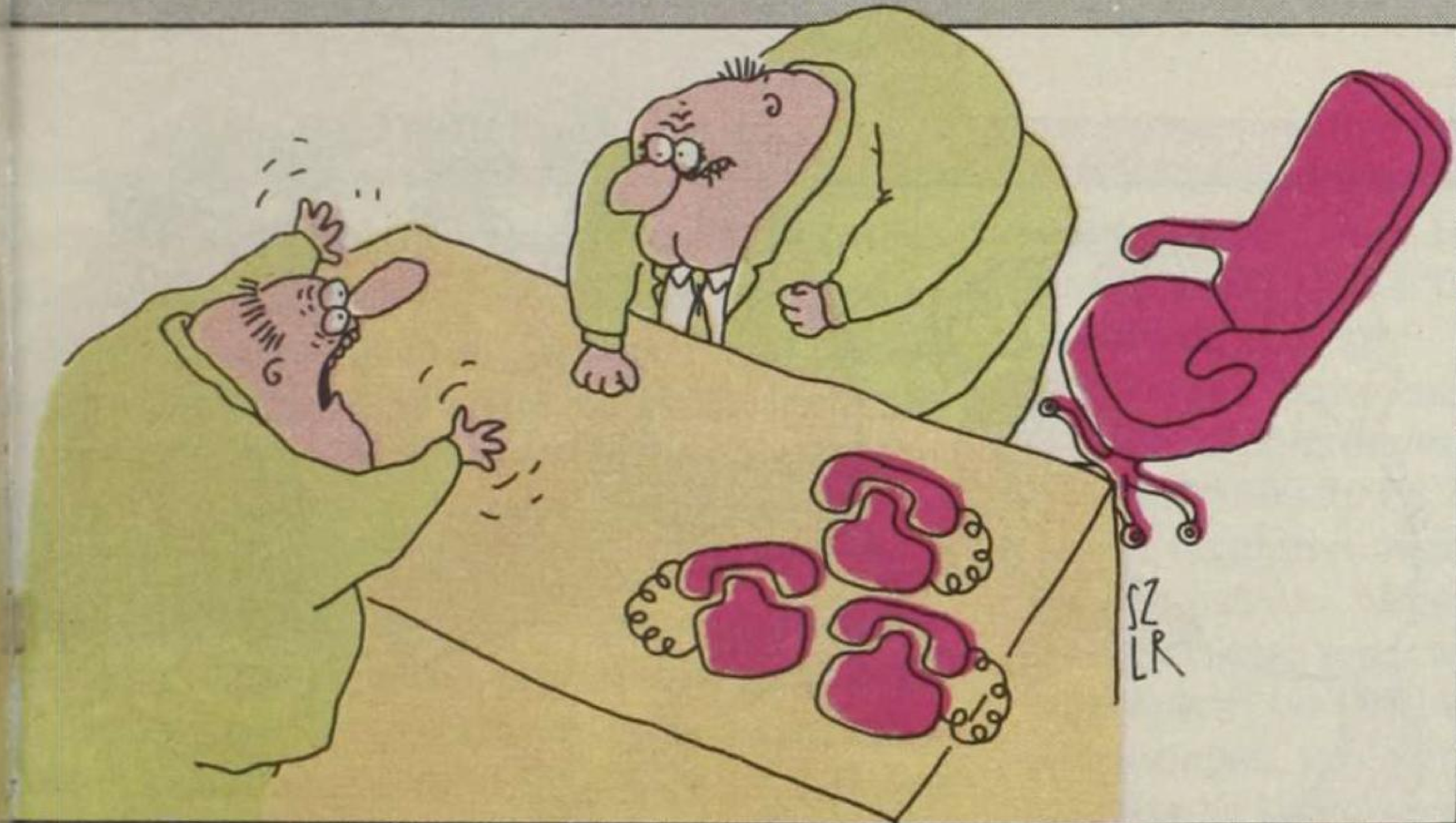

– Veszélyes hulladékok a volt NDK területéről...

– Itt az áll, hogy „német babaruha segély". Rendben van, mehetnek!

– Cégvezető úr! Katasztrófahelyzet!!! A vegyszeres hordóinkról információ szivárgott ki a sajtónak!!!

VESZÉLYES HULLADÉKOK

– Asszonyom, ön, ezzel a sminkkel és frizurával megszegte a hatályos környezetvédelmi előírásokat!

BODNÁR GYULA:

NEM MIND VESZÉLY, AMI BOMLIK

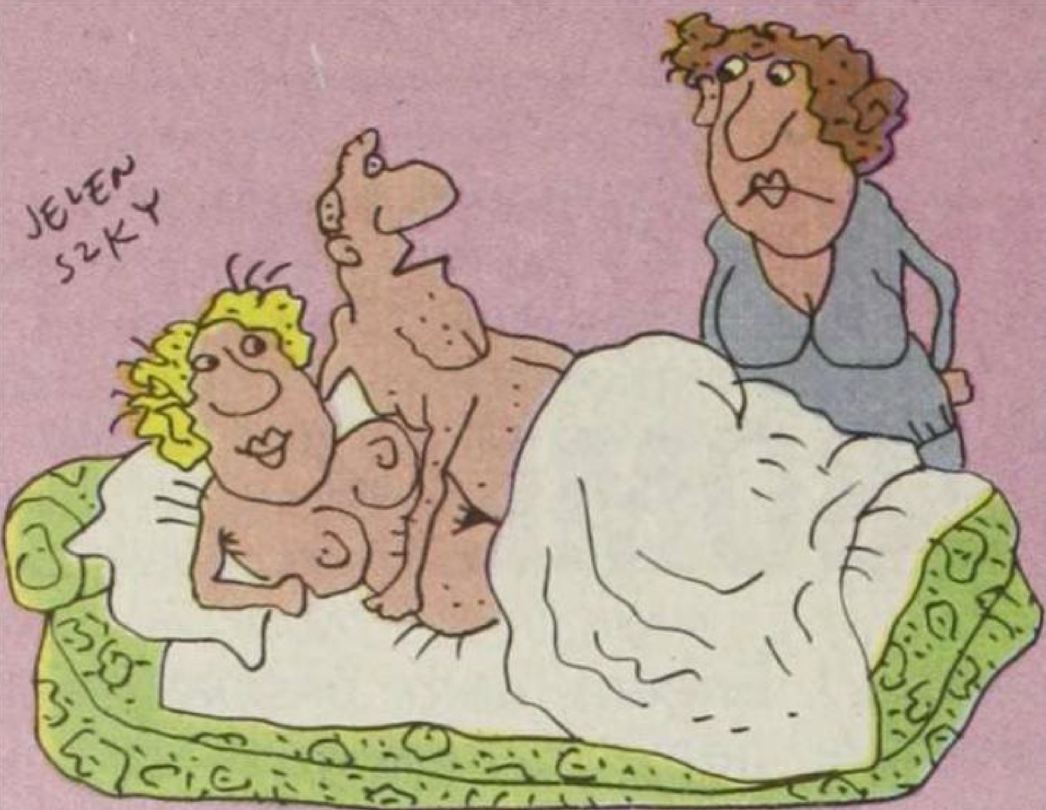
– Ide figyeljen, jóember! Engem nem érdekel, hogy kicsoda, az még kevésbé, hogy honnan jött, az meg egyáltalán nem, hogy mit akar, de most már igazán elárulhatná, hogy mit keres. Még belelép itt valami nem kívánatosba, aztán hallgathatok! Jól értettem? Maga veszélyes hulladékot keres? Itt?! Egek ura! Magát aztán jól beetette valaki. Még hogy itt veszélyes hulladékok lennének. Uram! Van itt pár száz tonna mustárgáz, néhány ezer tonna ólomiszap, pár tízezer hordóban vöröshigany, de veszélyes hulladék, az egy deka sincs. Tudja, hol van itt a faluban veszélyes hulladék? Én megmondom magának. A kocsma körül. Ott aztán talál dögivel. Annyi ott a törött sörösüveg, mint az aszályverte téesz-földeken ideiglenesen áthaladó muszka sáska! A törött üveg, az aztán tényleg veszélyes. Amíg aktívan alkoholizáltam, hetente három pár cipőtalpam látta a kárát!

– Miféle hasadóanyagot keres maga? Azért mert én csak egy ivászattól visszavonult egyszerű éjjeliőr vagyok, azért maga velem nem packázhat! Itt – amióta én élek – még nem hasadt más csak a hajnal. Egyébként, ha ilyesmire fáj a foga, én eladhatom magának a pepita nadrágomat. ...Ha magának mindenáron hasadó anyag kell. Viccel magával az öregapja! Vadonatúj volt, de amikor a polgármesteri hivatal előtt lehajoltam, hogy megkössem a cipőmet, úgy hasadt végig az ülepemen, hogy ahhoz képest a stroncium akármennyi maga a nagybetűs összefogás! Ott görnyedek, mint egy tévedésből meglékelt sárgadinnye, és nem elég, hogy behordja a szél a havat, még a rendőr is majdnem letartóztat! Dehogy is közszemérem elleni vétség miatt. Azt hitte, hogy előre be nem jelentetten demonstrálok.

– Mi az, hogy ólom van az ivóvízben? Azt mondja, hogy az egy nehézfém? Na és? Errefelé nemigen isznak vizet a népek. El kell adni. Úgy hallottam a helybéli KGST-piacon, hogy a harmadik világban manapság jó árat fizetnek a nehézvízért. ...Mivel van tele a talaj? Kerozinnal? Na, így már tiszta, hogy mitől pusztult ki a határban a drótféreg, meg a lóbogár. Maga meg összekeveri a növényvédőszert a veszélyes hulladékkal. Azt mondja, hogy a kerozin gyúlékony? Akkor ezért repült hát a Jani gyerek ekéstől meg traktorostól a szomszéd határig! Tankolt ő egy fenét, de nem kerozint. Szántás közben rágyújtott. Mondják is azóta mifelént a szorgalmas emberre, hogy: „úgy ég a keze alatt a munka, mint a Jani ekéje alatt az ősszíkes!"

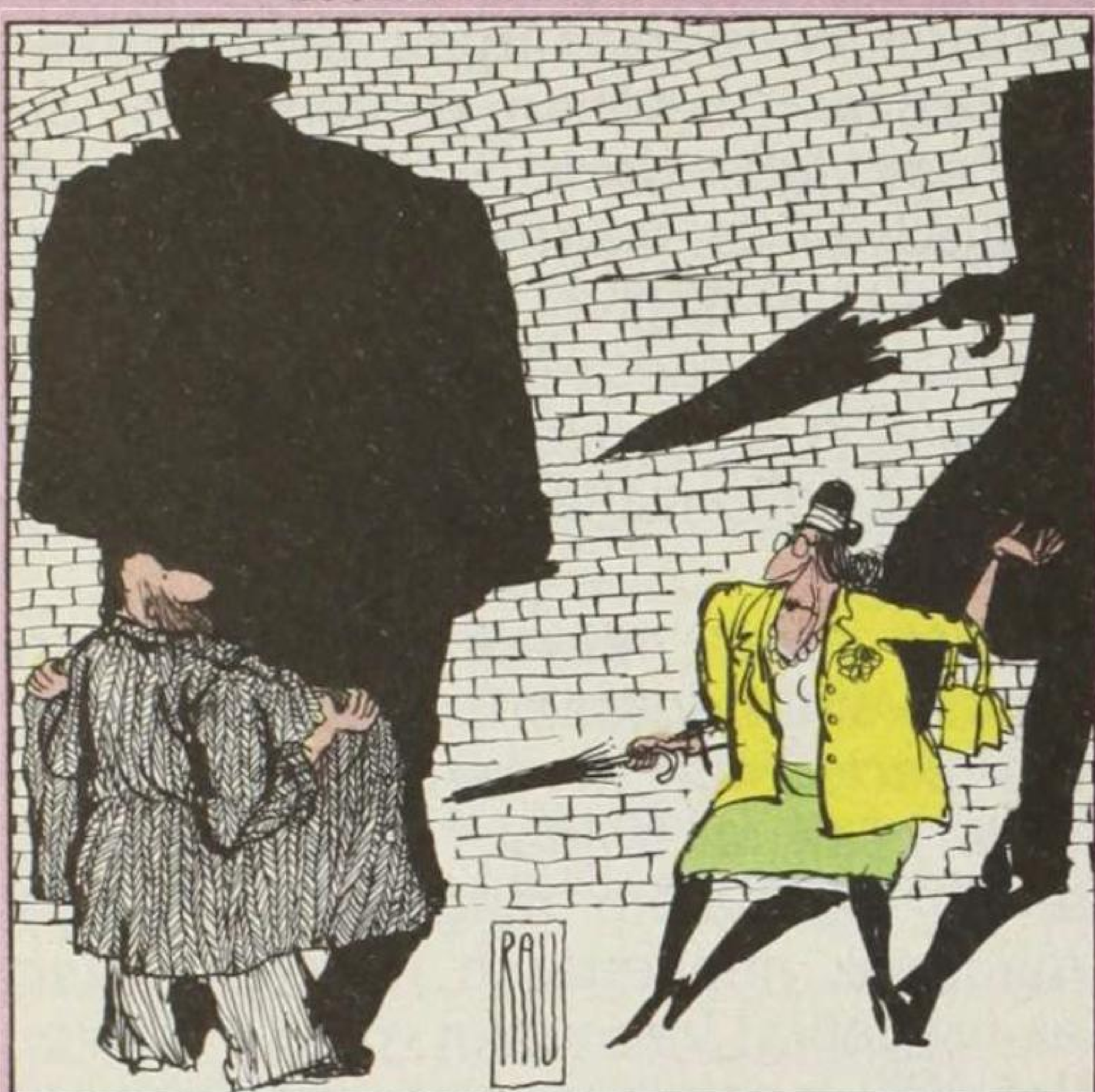
– Milyen szivárgásról hallott maga? Ezekből a hordókból itt nem tud kiszivárogni semmi. Ezen a telepen, uram, tárolás folyik, és nem zárt ajtók mögötti pártelnökségi ülés. Ezek a hordók egytől egyig rendszerváltásos szisztéma szerint készült ultra pampersbe vannak csomagolva. Erről még nem hallott? Magyar csúcstechnika, ősi szittya design, vagy hogy mondják arra maguk felé. Maga szerint annyit sem ér, mint egy humanitárius segélycsomagból visszamaradt kézcsók? Na, figyeljen rám. Ez egy virtigli magyar fejlesztés. Reformpampers! Képviselői mentelmi joggal impregnált pufajka. Még a titok sem szivárog ki!

– Mit akar csinálni? Ezt a hordót lefoglalni? Komolyan gondolja? Mert ha igen, akkor magának is csak egyszerhasználatos agyat adott a teremtő. ...Hogy az egész telepen ez a legbüdösebb? Ember! A közelébe ne merjen menni, mert ha hozzáér, halál fia. Hogy mi van benne? Dúsított urán? Na ne vicceljen velem. Azt hiszi, hogy ha az lenne, akkor ennyire vigyáznék rá? Ez nem hulladék, ez érték! A főnök cefréje!

– Az persze az eszedbe sem jutott, hogy én ártatlan vagyok, és az egész ügyet a háttérből mozgatja valaki!

ÉJSZAKAI PÁRBAJ

DALMÁTH FERENC: VÁGY

Javakorabeli cimborám, Miska, a minap lelkes képpel szaladt karjaimba, amikor leszállt az autóbuszról:

– Hű, micsoda megrázó élményben volt részem! – lihegte.

– Halljuk, halljuk!

– Képzeld, három megállóval előbb felszállt egy olyan jó nő, hogy azt tanítani kéne a Népfőiskolán!

– Mi volt rajta olyan megrázó?

– Minden! A haja, a szeme, az orra, a szája, a füle, a melle, a combja…

– Hát ezt meg honnan tudod?

– Jó kérdés!… Forrónadrág volt rajta, barátocskám! A legforróbb nadrág, amit valaha is láttam!

– És ettől vagy úgy oda, vén kujon?! Nem szégyelled magad?!

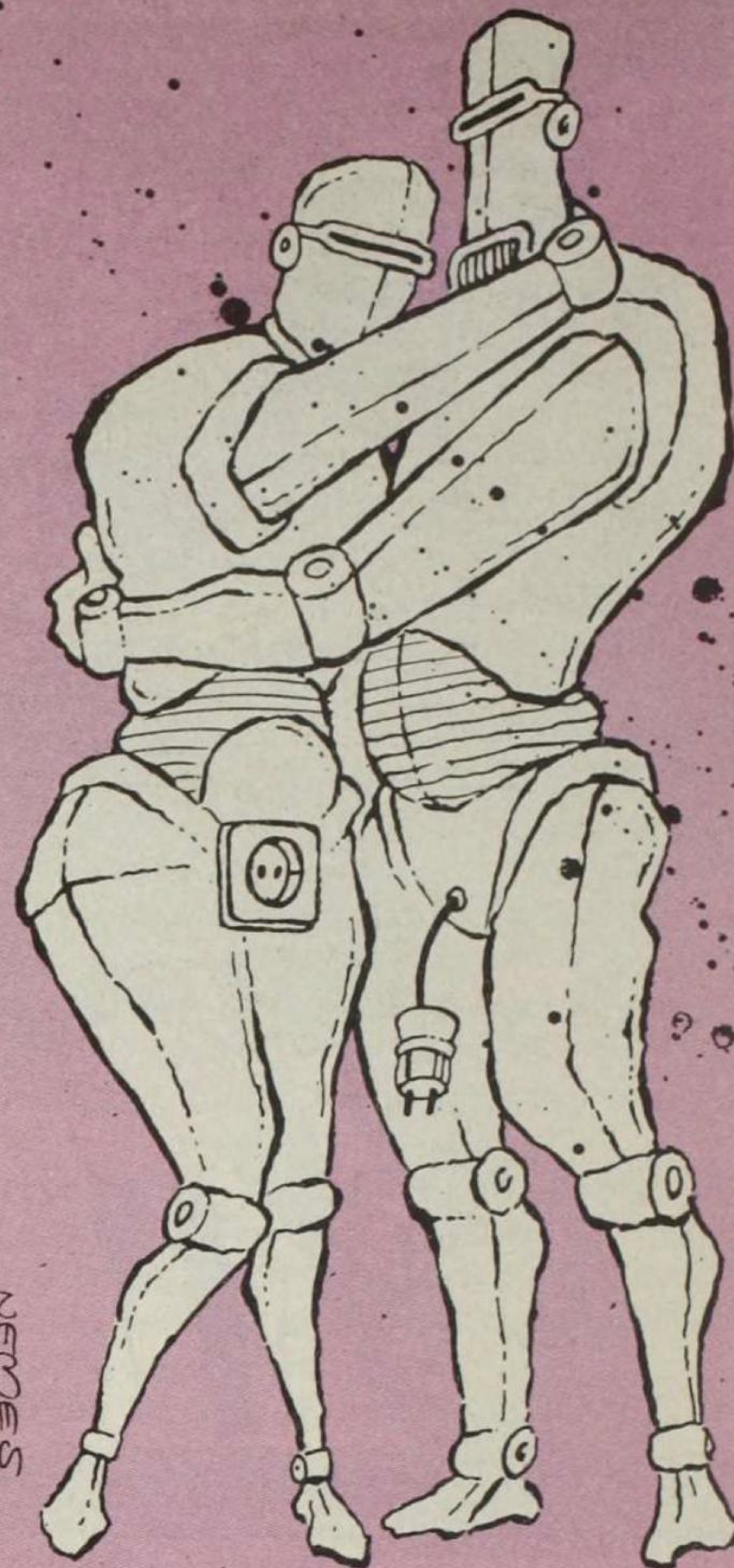
– Nem csak ettől, hanem attól is, hogy ez az istennő, ez a szexidol, a világ legszürkébb ürgéjével volt együtt! Egy olyan szürke ürgével, aki mellett még egy szürke eminenciás is pazar szivárványnak tűnik…

– Szóval emiatt vagy ennyire kiborulva? Az irigységtől…

– Egy frászt! Az hozott ki a sodromból, hogy mialatt Aphroditét kalauzolta ez a szürkebarát, lezseren szendvicset majszolt. Méghozzá micsoda szendvicset! Egy szendvicskölteményt! Félbevágott ropogós óriáskiflit. Alul vaj volt rajta, halványsárga vaj, azon újhagyma, újretek és újpaprika, majd ementáli sajt, akkora lyukakkal, mint az öklöm, végül pedig guszta, csillogó szardíniák. Ott csillogtak mind a hárman a lebukó nap aranyló fényében; az eszméletlen jó nő, a szürke ürge és a szendvicskirály. Én se vagyok fából, mi tagadás, piszokul megkívántam!

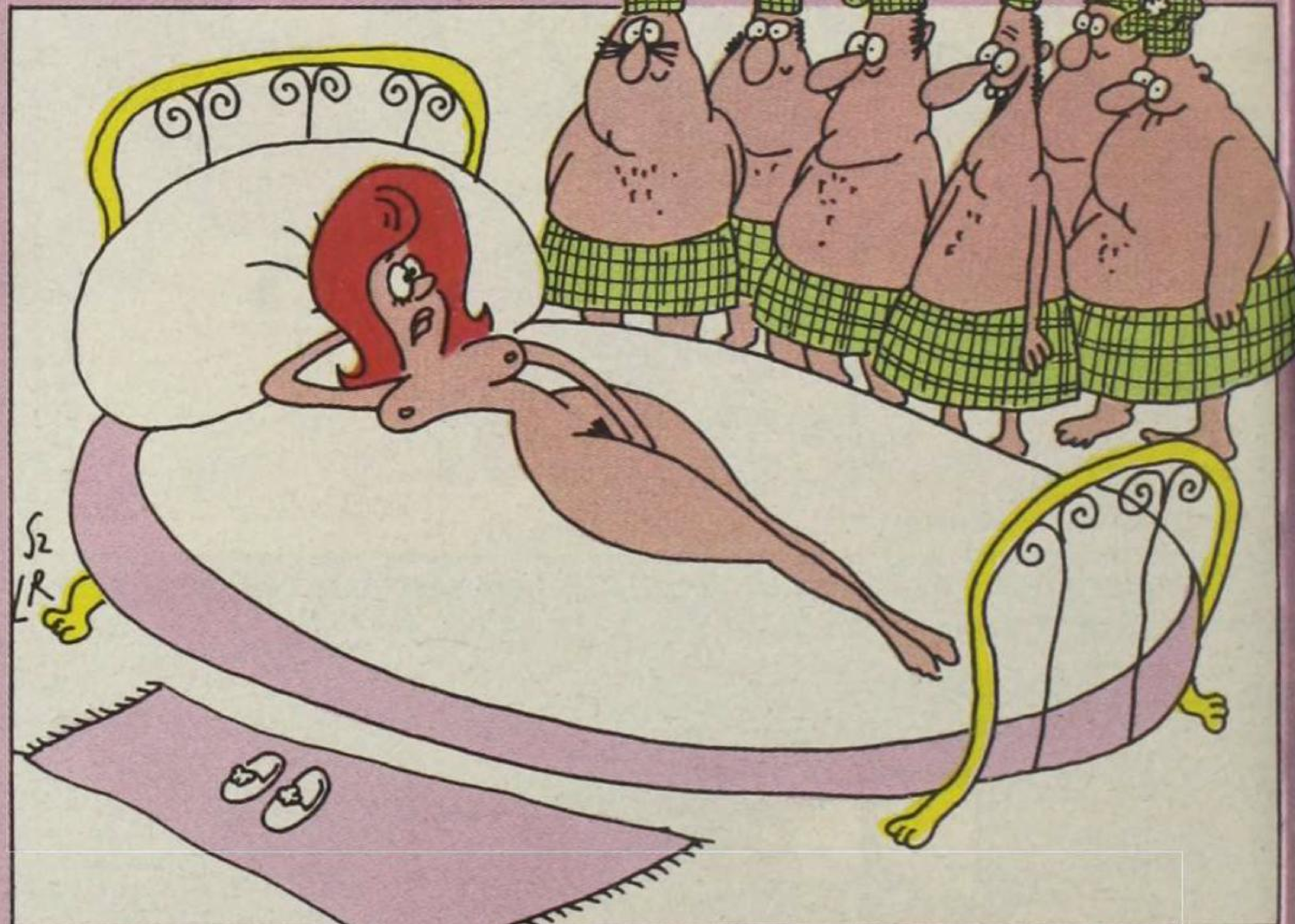
– A nőt?

– Dehogy! A szendvicset!!!

– Peep show! Peep show! Ha akarsz, este megleshetsz a kulcslyukon keresztül!

– Igénybe vehetnénk csoportos kedvezményt, kisasszony?

– A pénz makacs természet, nem oda megy, ahol szükség lenne rá…

– Mi az, most megnyitjuk a tudományos ülésszakot?

KELLETT EZ NEKÜNK?

KAPOSY MIKLÓS HUMORTÖRTÉNETI SOROZATA (20.)

MÚZEUMI DARABOK (1975)

„TERVEZET

A Magyar Rádió Elnöksége a szatirikus és humoros műfaj terén végzett kiemelkedő alkotómunka, a Kabarészínház színvonalának további emelése, általában a magas szintű, társadalmi-politikai igényű szórakoztatás megvalósítása terén nyújtott teljesítmény elismeréseként megalapítja a

KARINTHY-GYŰRŰT.

Ez a díj – egy méretre készítendő arany pecsétgyűrű – évente egy alkalommal kerül kiosztásra a szerkesztőbizottság javaslata alapján. Az elnökség a díj odaítélésekor az egyes alkotók munkáját minőségi és mennyiségi szempontok alapján értékeli. Első alkalommal a Kabarészínház és a Karinthy Színpad múltját is mérlegelve, a továbbiakban már az éves teljesítmény alapján történik a döntés. A Karinthy-gyűrűvel – lévén nem csak erkölcsi jellegű díj – készpénzjutalom is jár.
Budapest, 1975. január 20."

●

Bocsánat, ha személyes ügyekről is locsogok, de ezeket is kabarészerzőként éltem át.

Mániám a múzeumjárás. Bárhova juttat el jószerencsém, a gyűjteményeket megnézem minden áron. Ezen belül még szakosítottam is magam egy külön szenvedélyre: a szellemóriások személyes tárgyai, a műalkotásaikból ismert eszközök, relikviák láttán meghatódom, elrévülök, képtelen vagyok továbbmenni. A kiskőrösi Petőfi-házban, ahova már nagypapaként jutottam el, a nyájas teremőr néni máig sem értheti, mitől pityeredett el ott az őszbe csavarodó vendég. Sorba mutogatta az ágyat, ahol a költő született, a tűzhelyet, a durva szekrényt, majd odalépett az utolsó bútordarabhoz:

– És ez az, amiről az Anyám tyúkjában tanultunk. „Még a ládára is fölszáll..."

Ekkor csordultak ki a könnyeim. Úristen, az a bizonyos láda személyesen... Nem tehetek róla, sírtam, na.

Nos, a leningrádi Irodalmi Múzeumban aztán bőven találtam pityeregni valót.

Ott van Turgenyev tolla, Tolsztoj szemüvege. Kék, drótkeretes napellenzővel. Eszközei: kasza, dikics, fűrész, kényelmetlen vaságya, stoppolt zoknija, maga talpalta cipője. A Háború és béke kézirata, majd kefelevonata. Az oldalakon ötször annyi a toldás-javítás, mint a nyomtatott szöveg. Több nyomdász nem akarta elvállalni. Aztán a pisztoly, amivel Lermontovot lelőtték. Gogol karosszéke, a Revizor piszkozata. Csak a köpenyét nem láttam, amiből állítólag mindnyájan előbújtunk, mi humoristák.

Vagy csak nekem nem mutatták?

●

Az Ermitázsban két álló hetet őgyelegtem végig, tíztől hatig, nyolcórás munkanapokon, ebédszünet nélkül. De erről nem kell írni, oda mindenki elmegy.

Kevesek ismerőse lehet viszont a legnagyobb képélményem, egy Ajvazovszkij nevű, 1817-től 1900-ig élt örmény származású festő egész teremnyi vászna az Orosz Múzeumban. Hajók, csaták, viharok, jó néhányat közülük Katalin cárnő megrendelésére festett. Az első vázlatokat be kellett mutatnia, de a cárnő elégedetlen volt velük.

– Sosem láttam még tengeri csatát, égő hajót, felség! – mentegetőzött a festő.

– Ezen ne múljon – mondta az uralkodónő.

Azzal fölpakoltatta a művészt, elvitte a tengerre, és meggyújtatott neki néhány hajót.

Szerintem megérte.

●

Az Újvidéki Rádióval 25 éve cserélünk műsorokat, fölváltva járunk egymáshoz vendégszerepelni. Somogyi hitelbe vásárolt Volkswagenjén jöttek Újvidékre Palikán kívül, Mikes, Peterdi és Radványi. Ennek is megvan a története. Az örökös pénzzavarban vergődő Palika szombaton még egy huszast kért ebédre Földestől, hétfő reggel meg újra bement hozzá, odacipelte az ablakhoz és kimutatott:

– Látod odalenn azt a kocsit? Több évre külföldre ment egy ismerősöm, és hitelbe eladta nekem.

Földes tombolt, ordított.

A kocsi elég ócska, mindig rejtélyes hibái bukkannak elő. Most is, ahogy kocognak Újvidék felé a verőfényben, csontszáraz úton, egyszer csak valamelyikük észreveszi, hogy bokáig ülnek a vízben. Fizikai lehetetlenség. A hűtőfolyadék-tartály nem folyhat az utastérbe, forrás nincs a közelben, nem értik. Kilapátolják, feltörlik. Mennek tovább, megint tocsog az egész padlózat. Megszólal Peterdi:

– Most már tudom, mi az az autogejzír.

Azóta sem derült ki, honnan jött a víz. De magam is ültem azóta a kocsiban, hetek óta tartó szakadatlan szárazság után, és akkor az irányjelzőből lövellt ki a szökőár.

A kvartett este a fölvétel után mindjárt visszaindult, nem vettek benzint, ami van, elég lesz Pestig. Dínárjuk, forintjuk mind egy szálig elfogyott. Hajnalban beértek Budára, az Alagútnál pirosat kaptak, indulnának, de üzemanyag nincs, a kocsi nem mozdul. Peterdi szerint Somogyi minden tíz évben egyszer ideges, olyankor viszont dúdolni szokott.

Itt adom át az utókornak a ritka és felejthetetlen csendéletet, amint reggel négykor Palika az Alagútban dúdol, kezében egy üres benzineskanna, hátha megszánja valaki, közben szivarozik, és mögötte ötven összetorlódott autó.

VÁROSI INDIÁN

– Papa, alattunk dolgozik a metró fúrópajzsa...

A rajzokat a Ludas Matyi 1975-ös számaiból válogattuk.

IGÉNYES SRÁC

– Miért mész világgá, Pistike?
– Nem maradok olyan szülőknél, akiknek még egy autójuk sincs!

MUNKAHELYEN

– Mit csinálsz te, nyolc órán keresztül, ha sem inni, sem kártyázni nem tudsz?...

GRATULÁLUNK!

A Ludas Matyi Rejtvénymagazin 1993. szeptemberi számában közölt pályázati keresztrejtvények helyes megfejtése:

VEREM

A Hírlapkiadó Vállalat és a Ludas Matyi szerkesztősége által felajánlott díjak nyertesei:

– 50 000 Ft-os takarékbetétkönyvet nyert: **DEMETER FERENC,** 2030 Érd, Hárslevelű u. 33.

– 15 000 Ft-os takarékbetétkönyvet nyertek: **TAR TIBORNÉ,** 5920 Csorvás, Micsurin u. 1. és
PARÁDI ATTILA, 6114 Bugac, Jakabi u. 26.

– 5000 Ft-os takarékbetétkönyvet nyertek: **SOMOGYI GÁBORNÉ,** 4087 Hajdúdorog, Tokaji u. 8.
RAMHOLCZ RUDOLFNÉ, 2220 Vecsés, Petőfi Sándor u. 31.
HEGYESINÉ G. KATALIN, 1037 Budapest, Jablonka u. 60. és
DR. KÁDI TIBORNÉ, 1136 Budapest, Hegedűs Gyula u. 38.

A szerencsés rejtvényfejtőket postán is értesítjük.

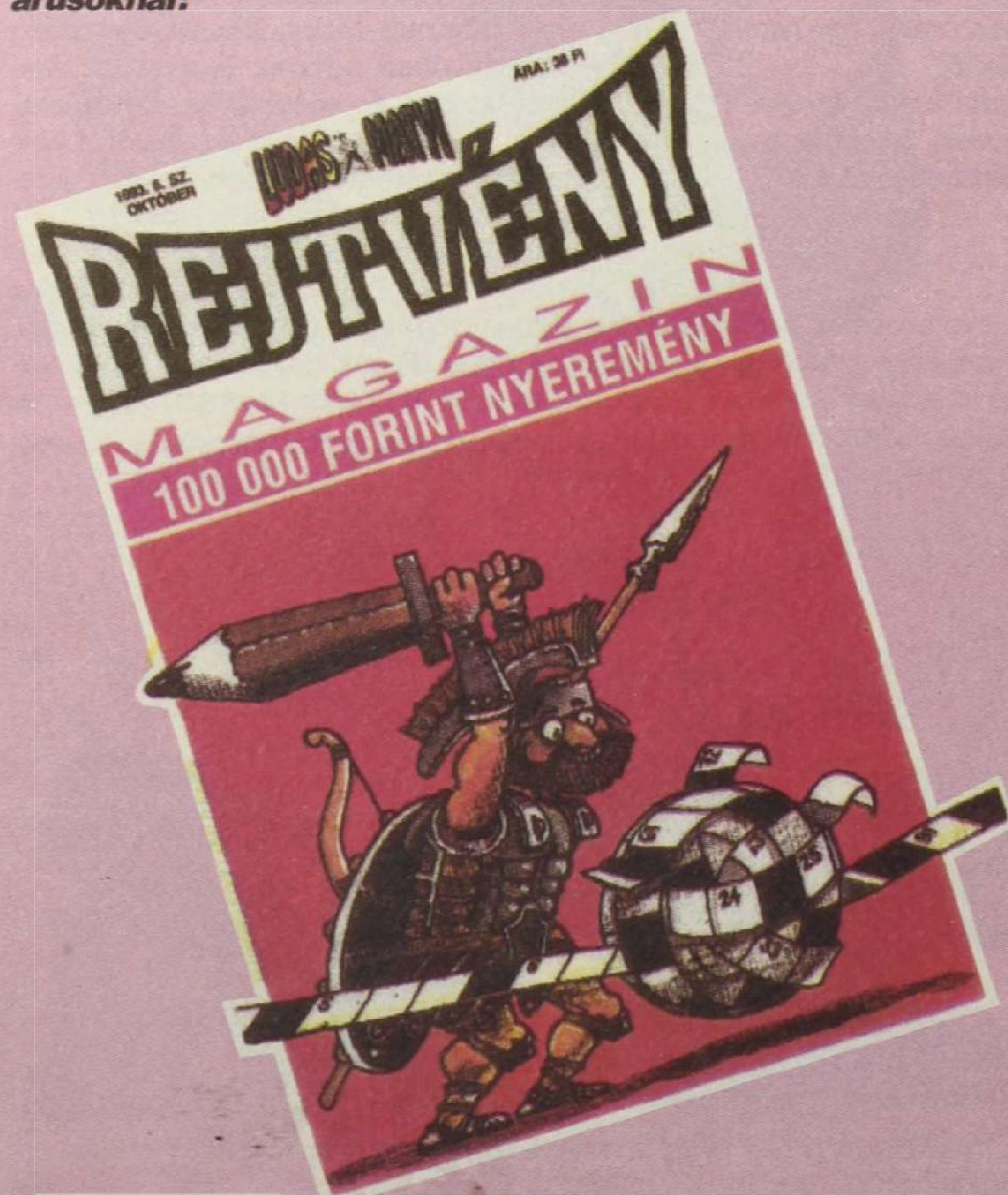
ÖN NEVETVE NYERHET!

Már kapható a Ludas Matyi Rejtvénymagazin októberi száma!

Karikatúrák, szüreti dal absztinenseknek, sok-sok rejtvény, összesen 100 000 forint pályázati nyeremény.

Vétek kihagyni!

A LUDAS MATYI REJTVÉNYMAGAZINT keresse az újságárusoknál!

WÉBER TAMÁS:

RÍMMEL-ÁMMAL

VÍZPARTI RIADÓ

Esténként a folyóparton felhangzik a hal ária.
Vigyázzatok halászok, mert közeleg a malária!

•

OROSZ TENISZ

Teniszlabda pattogástól visszhangzik a Ladoga-tó.
„Szergej, hogyha megint ászt ütsz, én leszek az adogató!"

•

ÁLLATBARÁT ZONGORISTA SANZONJA

Ott pihen az angórám
csendesen a zongorán...

•

TANÁRI PÉLDAKÉP

Professzorunk mindent tudott, szinte már az agya rázott,
szájunk tátva hallgattuk, ha földrajz órán magyarázott.

•

NŐI SOFŐR

Azt hittem, hogy filmszakadás van nála, vagy adáshiba,
mikor kocsim összetörte hátulról egy Ladás liba.

BOLHAPIAC

Keresnek:

A Ludas Matyi példányait (1970–1980-ig), Ludas Matyi és Füles évkönyveket, golyós számológépet, táskaírógépet, faliszőnyeget, paplant, plédet, LEGO-t, játékbabakocsit, lovas posztert, kisautót, kisvonatot, elektromos mákdarálót.

Kínálnak:

Ludas Matyi, Ludas Magazin, Film-Színház című lapokat (1960-tól), szépirodalmi és egyéb könyveket, koronaszivattyút, villanyvasalót, síbakancsokat (39–42-es méretben), női ruhaneműt közepes termetre, kombinált kisszekrényt, ágyat, négy db széket, villanymotort (220/180 W-os), téli-nyári gyermekholmit.

•

Az ajánlatokat, kívánságokat továbbra is levélben kérjük pontos címmel, ha van telefonszámmal. A közhírré tétetett holmik után munkanapokon 9–12 óra között, a 118-8411 telefonszámon, a 98-as melléken, vagy levélben, a szerkesztőség címén lehet érdeklődni.

LUDAS MATYI
A MAGYAR HUMOR HETILAPJA

Főszerkesztő:
SZUHAY BALÁZS

Főszerkesztő-helyettes:
WALTER BÉLA

Művészeti szerkesztők:
DLUHOPOLSZKY LÁSZLÓ
RAU TIBOR

Főmunkatárs:
BODNÁR GYULA

Tervezőszerkesztő:
DUKAY BARNA

Szerkesztőség: 1977 Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14. Telefon: 118-8411. Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 138-2399, 138-4300

Felelős kiadó:
HORTI JÓZSEF
vezérigazgató

Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta, árusításban megvásárolható az alábbi terjesztők hírlapárusainál: Magyar Posta, Extra-Hír Kft., Budapest-Press Kft., R-Press Hírlap- és Könyvterjesztő Kft., Új Passz Kft., Medvecz és Társa Kft., Bohus Kálmán magánvállalkozó, Zuna László magánvállalkozó.

Előfizetési díj negyedévre 327 Ft, fél évre 654 Ft, egy évre 1308 Ft.

Hirdetésfelvétel: Hírlapkiadó Vállalat hirdetési osztály. Telefon: 138-4669, 138-4707, 138-4456. Telefax: 138-3331

Készült a Zrínyi Nyomdában, Budapest,
93.2308/41-66-22
rotációs eljárással

Felelős vezető:
GRASSELLY ISTVÁN
vezérigazgató

HU ISSN 0134-0611

Lapunk előfizethető a KULTÚRA Külkereskedelmi Vállalatnál (H-1389 Bp., P.O.B. 149.), vagy a Magyar Hitelbanknál (H-1133 Bp.) vezetett 202-10995 számú számláján vagy külföldi partnereinél:

Ausztrália: G. Menczer, P.O.Box 219. Wantima South 3152 Vic. **Belgium:** „Du Monde Entier" S.A., 162 Rue du Midi, B–1000 Bruxelles.
Brazília: Livraria D. Landy Ltda. Rua 7 de Abril 252 01000 São Paulo. **Dánia:** Munksgaard, 35 Norre Sogade, 1016 Copenhagen. **Egyesült Államok:** Center of Hungarian Literature, 4418. 16th Avenue, Brooklyn, N.Y. 11204; EBSCO, Industries Inc. P.O.Box 1943, Birmingham, Ala. 35201 Framo Publishing, 561 West Diversey Parkway Room 19, Chicago, 111.6014; Püski-Corvin, 251 E. 82 Street, New York N.Y. 10028. **Finnország:** Akateeminen Kirjakauppa, Keskuskatu 1, SF 00100 Helsinki 10. **Franciaország:** Societé Balaton, 5015 Paris. Bld. Pasteur. **Hollandia:** Fason Europe B.V. Pstbus 1967, 1000 AD Amsterdam. **Izrael:** Hadash, P.O.B. 26116, 62160 Tel-Aviv; Gondos Sándor P.O.B. 44513, 31333 Haifa, Lepac, 15. Ramban Str. Tel-Aviv Breuer Line Ltd. Hungarian Cultural and Business Center Tel-Aviv; Hungarian Culture and Business Center, Allenby St. 38., P.O.B. 26439; Tel-Aviv, 652116. **Japán:** Nauka Ltd. 2-30-19 Minami-Ikebukuro, Toshimaku, Tokyo 171. **Jugoszlávia:** Forum, Vojvode Misica broj 1., 21000 Novi Sad. **Kanada:** Pannonia Books, P.O.B. 1017, Postal Station „B" 6, Toronto Ont. M5T 2T8; Hungarian Ikka and Travel Service, 1208 Granville Street Vancouver, B.C. V6Z 1M4; Culture Hongroise, Mme Vera Cencze, 6958 Wilderton Ave, Montreal Que. H3S 2M5. **Nagy-Britannia:** Hungarian Book Agency, Mrs. Klara Adams, 87 Sewardstone Road, London E2 9HN; Collet s Holdings Ltd., Denington Estate, Wellingborough, Northants, NN8 2QT. **Németország:** Kubo und Sagner, Postfach 340108, 8000 München 34; H. und S. Katko Musica Hungarica Rümannstrasse 4. 8000 München 40; Zeitungsvertrieb Gebrüder Petermann GMBH und Co Kg, Kurfürstenstr. 111. D 1000 Berlin 30; Translibris Zeitshriften und Buchvertrieb GMBH Moltkestr. 80. D–5000 Köln 1. **Norvégia:** Narversen Info-Center, P.O.B. 6125 Etterstadt, 0602 Oslo 6. **Svájc:** Magda Szerday, Teichweg 16. 4142 Münchenstein. **Svédország:** Esselte Tidskriftscentralen, P.O.B. 638. S–10128 Stockholm, Wennergren Williams AB, Box 30004, S–10425 Stockholm; BTJ Bibliotekstjanst AB. Box 200, S–221 CO Lund. **Venezuela:** Weiss y Asociados, AV. Urdaneta, Ibarras a Veroes. Edif, Torre Alfa 7 piso Caracas.

Honthy Hanna mindig szívesen tréfálkozott magas korával. Barátnőit rendszeresen vendégül látta délutáni teára. Ilyenkor azt mondta: „Ülésezik az ÖTYE." De, vajon minek a rövidítése az ÖTYE? A választ a rejtvényábra számozott soraiba rejtettük.

A helyes megfejtők közül tízen a Lakitelek Alapítvány könyvjutalmát kapják: magyar írók dedikált műveit kb. 400-500 Ft értékben. A kisorsolt szerencsések a könyveket postán kapják meg.

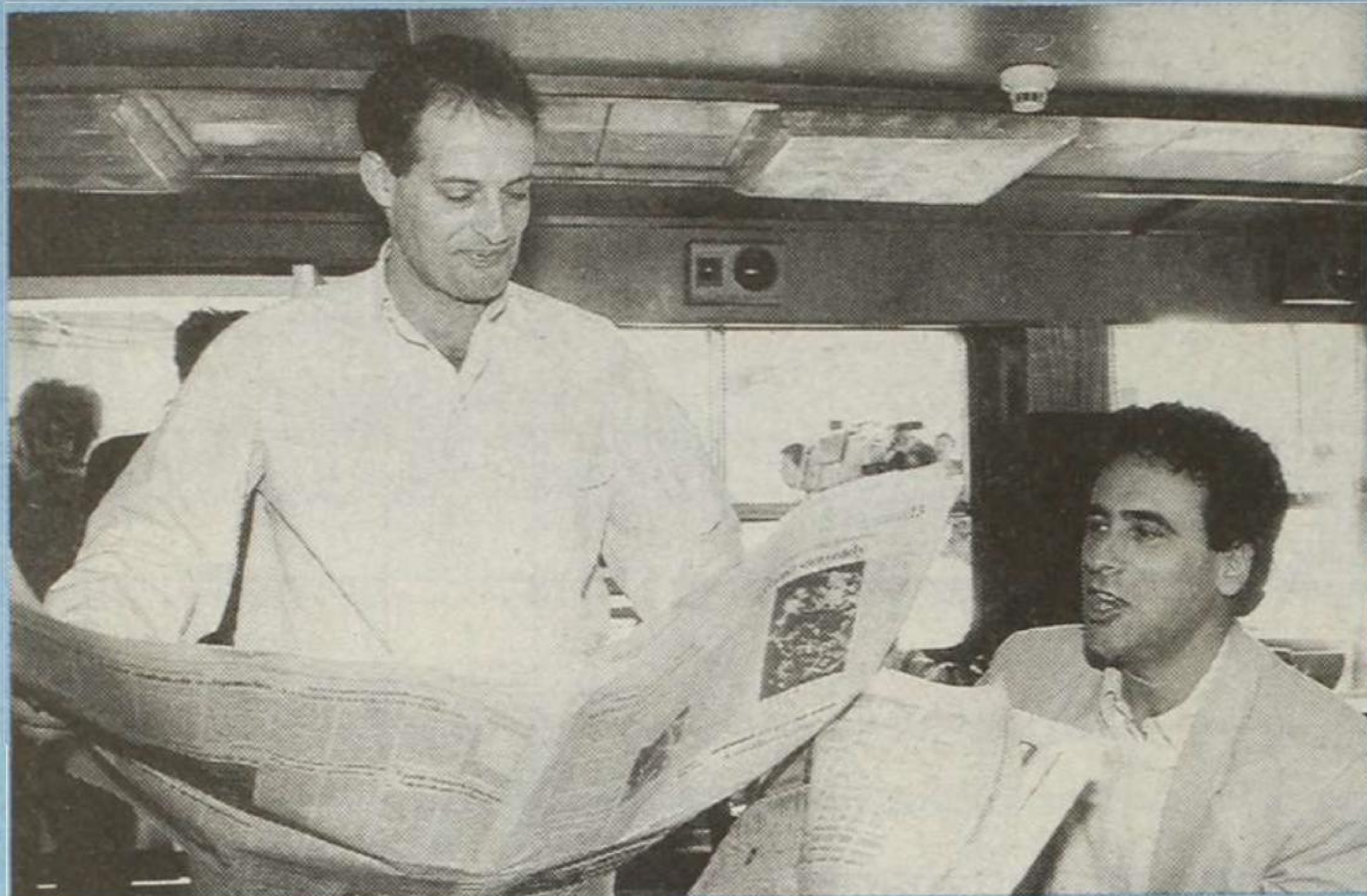
Címünk: Ludas Matyi, Budapest 1977

Beküldési határidő: október 19.

HÁZHELY / KERTI KISKÚT
ELLENŐRZŐ VIZSGÁLAT
MÓKUS, RÉGI SZÓVAL
MONGOL FEJEDELMI CÍM VOLT
2
HA ATTIKAI: SZELLEMESSÉG
HÚSDARABOT SZELŐ / AKUT
VÁROS ESZTERGOM MELLETT
EDIDIT, R. / NEDVESSÉG NÉLKÜLI
KICSODÁT?
VÉTELI ZAVART MŰSZAKILAG MEGSZÜNTET
A HÁZ VÉGE! / GÖRÖG BETŰ
SÓS BETŰI / ÜRVÉDELMI TERV
GÓTIKUS ÉPÍTMÉNY DÍSZE
1
VASÚTI VENDÉGLŐ
EGYIK VÁLFAJA A HIMNUSZ
TERVEKET KÉSZÍT / SIEMENS
ANNA ... (TOLSZTOJ HŐSNŐJE)
CSOBAJ HATÁRAI!
BÁMULÓ / NÉMET AUTÓKLUB
RÁNC / ... VERDE (INDIÁN PUEBLÓ)
SZÍNÉSZ VOLT (JÁNOS) / ...MÉTER
...-SZEMCSE (KÖZSÉG) / ... ÉS PAN
BLEND-A-... / FÜZÉRVIRÁGZAT
INTELLIGENCE SERVICE (RÖV.)
ITÁLIA HARMADA! / DALOL
KINCSET TALÁL
GAZDASÁGI TÁRSASÁG (RÖV.)
BÁBOLNA VIDÉKI / SVÁJCI VÁROS
VIZSGÁZÓ HÚZZA / ISZKOL
SZOMORÚ SORSÚ ÓCEÁNJÁRÓ
GONOSZ TÖRPE / MÉRGELŐDIK
EGYSÉGE A NEWTON
GARAM / MŰSZAKI KATONA LEHET
MASÍROZ / ÖSSZEADÁS SZAVA
... FAIR LADY / FÜLESBAGLYOK
EGYIPT. FŐISTEN / BÚZAVIRÁG
KITÉRŐ EGYN. BETŰI / TEENDŐ
VESSZŐBŐL FONT KOSARAK
"NAGY FAL" ÁZSIÁBAN
OL. KARMESTER: ALBERTO / FAKAD
AZOK AZ ILLETŐK / INTELLIGENS
RÉSZBEN NEANDERVÖLGYI!
ÉRVEKKEL IGAZOLÓ / TERIKE EGYN.B.
SZINTJÉNÉL LEJJEBB
... STEWART (ROCKSZTÁR)
... BABA (HUSZKA-OPERETT)
KAPTÁR / MEGSZÓLÍTÁS LEHET
EGYHÁZI ALKALMAZOTT
DÍSZES, TALPAS IVÓEDÉNY
KIEJT. BETŰ / LIHEGVE SIETŐ
MEREDEK, SZŰK VÖLGY
TEAHÁZBAN TÁNCOLNAK

A 38. számban megjelent rejtvényünk helyes megfejtése:
„Ne tessék haragudni, elfelejtettem, hogy felírtam"
Dedikált könyvet nyertek:
Horváth József,
7925 Somogyhárságy
Ádám Franciska,
8300 Tapolca
Hegedűs Istvánné,
7632 Pécs
Lázár István,
6800 Hódmezővásárhely
Cser Miklós,
9300 Csorna
Vári Lászlóné,
5622 Kőröstarcsa
Kalapos Sándor,
8100 Várpalota
Varga Beatrix,
5600 Békéscsaba
Bercsán Andrea,
4033 Debrecen
Cserhalmi Ferencné,
1039 Budapest
A nyereményeket a Lakitelek Alapítvány küldi el címükre!

KÉPESLAPOK A MÉDIAHAJÓRÓL

– „Minden nagyon csúf, minden nagyon rossz, mindennel meg vagyok elégedve!”

– Amikor a jobboldal és a baloldal találkozik…

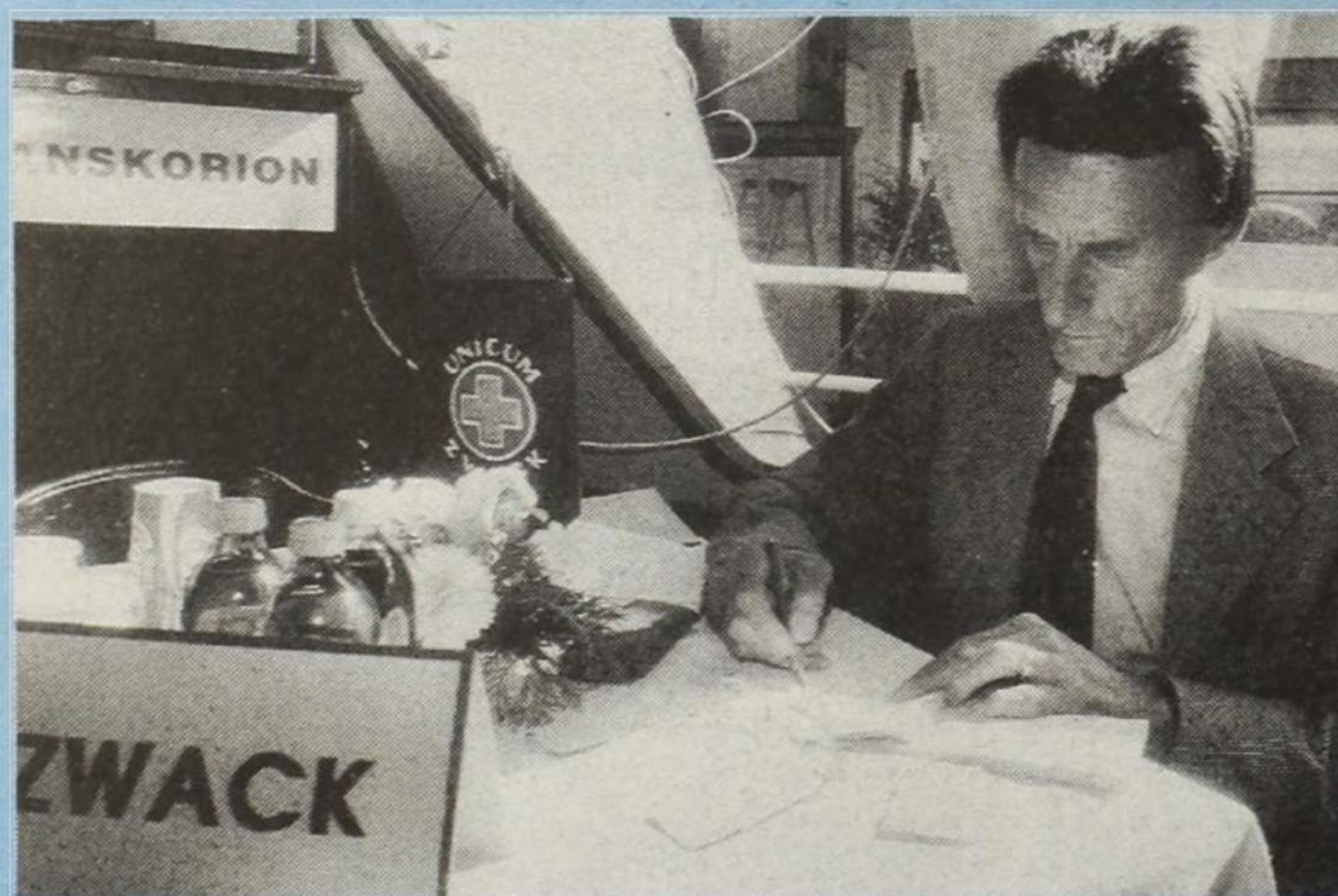
– Cinkelt kártyával…

– Ekkora halat szeretnék fogni!

– Legalább mi szeressük egymást…

– A számlaadás kötelező!

– Mi nem látunk, mi nem hallunk, mi nem beszélünk…

– Azért az Auróra volt az igazi!

– Itt szép lehetsz, de okos nem…

TALUM ATTILA FOTÓI